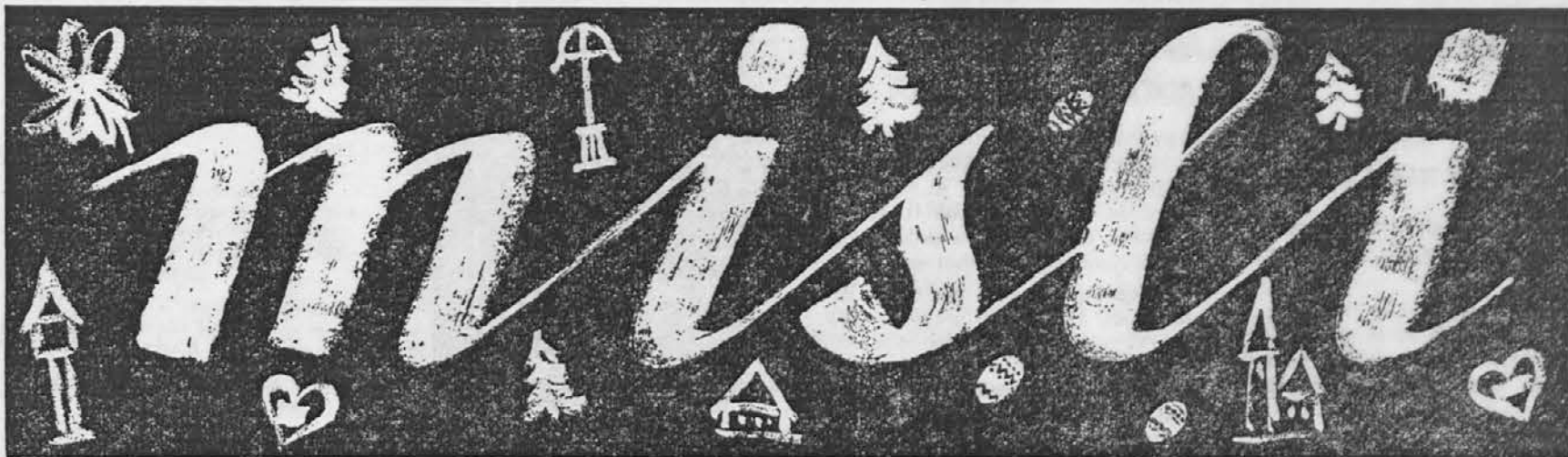

SLOVENSKI INFORMATIVNI LIST V AVSTRALIJI. SYDNEY, MELBOURNE, ADELAIDE, PERTH, BRISBANE, HOBART. ★ Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

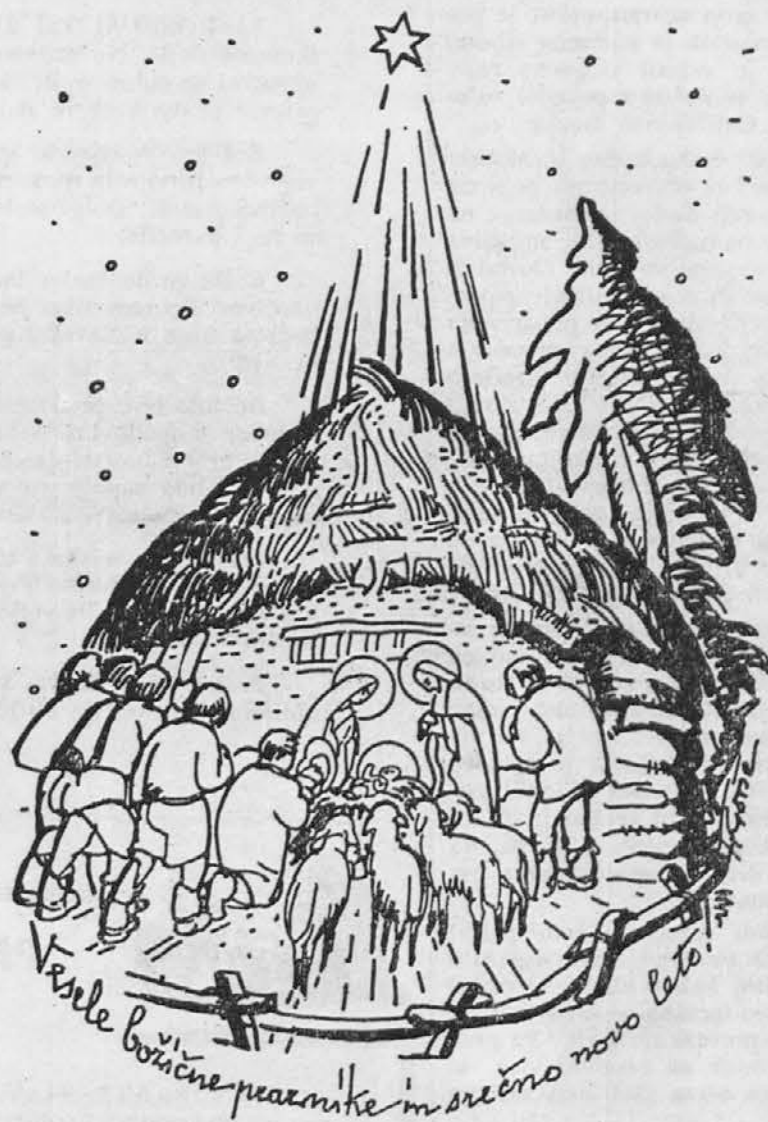
Gloria Slava Bogu se glasi

Poslušajte

Poslušajte, vsi ljudje:
Sveti Jožef v mesto gre.
Sveti Jožef in Marija
gresta v mesto Bethlehem.

Ko pa v mesto prideta,
prenočišča iščeta.
„Oj, ti mesto betlehemske,
da nas nočeš prenočiti!”

Sveti Jožef govori:
„Za večerjo me skrbi”.
Pa Marija ga tolaži:
„Saj večerje treba ni”.

Vsi Ljudje!

Za ročico jo drži,
na oslička posadi.
Potlej gresta ven iz mesta,
ven iz mesta Betlehem.

Ko iz mesta prideta,
bajtico zagledata.
Tam na gmajnci v revni štali
je rodila Jezusa.

Zdaj pogledjmo vsi v nebo,
kako zvezde sevajo.
Oj, te zvezde betlehemske
milosti nam trosijo.

BOŽIČ

VEČER JE, KO PIŠEM, te vrstice.
Sama sem v svoji sobici in razmišljam. Na mizi pred seboj imam v vazici šopek lepih nageljnov. Nekam čudno me gledajo, kot bi hoteli reči z nekakim očitkom: Vemo, da se nam bliža konec in nas bo kmalu zavrgla, pa nadomestila z drugimi ...

Vse je tiho in mirno okoli mene, le brnenje motorja na cesti kdaj pa kdaj za hip preseka tišino. Ugaja mi ta mir, lahko nemoteno mislim.

V duhu doživljam zimski večer tam daleč daleč v moji rojstni prekmurski vasi. Zemljo pokriva bela snežna odeja. Zadnji žarki zahajajočega sonca se posavljajo od majhnega gozdička pred našo hišo. Še malo in nad gozdičkom bodo samo še temni kopasti oblaki. Vsenočkrog nekak skrivnostni mir. Pogled mojih oči ostane uprt v domačijo — „oj, hišico očetovo ...”

Čudno dolgo v noč ostanejo okna razsvetljena. Pogledam bolj natančno in se zavem, da je noč božični večer. Na mizi sredi sobe stoji ljubko drevesce z vsakovrstnimi okraski. Pod njim znana „štalica”, ki naj predstavlja betlehemske špiljo.

Vse svoje domače vidim skozi razsvetljeno okno. Sedijo okrog velike zidane peči in se pogovar-

O, NE GOVORI!

ZDAJ V JASLICAH LUČKA BRLI.
ZLATI TREPALNICE NJEN NEŽNI SIJ:
ZDAJ SMEŠ SAMO ŠEPETATI.

MARIJA IN JOŽEF STA UTRUJENA OBA
OD DOLGEGA ROMANJA PREKO GORA.
IN ČULA STA PROŠNJE, VZDIHE, SKRBI:

JOKALA JE ŽENA TOLMINSKA,
TOŽILA VIPAVKA,
PROSILA JE DEČVA KOROŠKA
IN S KRASA JE MATI VSA TRUDNA PRIŠLA.

NE JOČI! NE JOČI:
SAJ NISMO VSI SAMI,
SAJ JEZUŠČEK Z NAMI BEDI.

ZDAJ MOLJ.
POKLEKNI IN MOLJ ZA ROD NAŠ,
O, MOLJ ZA ZEMLJO SLOVENSKO!

NEVA RUDOLF.

V SRCU

jajo. Zdi se mi, da se spominjajo tudi mene, ki ne morem sedeti med njimi in z njimi skupaj uživati tega lepega večera. Nič še ne mislijo na počitek, čakajo, da jih bo farni zvon povabil k polnočnici. Ni jim dolgčas. Še skoraj prehitro minevajo ure. Tedaj se pa vsi dvignejo in odhite v cerkev.

Tudi tam so jaslice, vse večje in vidnejše kot doma. Vse polno drobnih otroških glav se vzpenja ob njih, da bi videle malega Jezuščka. Vse je pripravljeno in ljudstvo čaka veselega trenutka. Še zadnjič ponove zvonovi svoje vabilo, čeprav ni več potrebno. Oglase se orgle in „Sveta noč” zaplaval po cerkvi. Polnočnica se pričinja, skrivnost božične noči se ponovi na oltarju, srca jo ljubo doživljajo ...

Kako naj opišem, kar občuti verno srce? Vem, da za globoko notranje doživljanje jezik nima besed. Brez njih se vdajam občutju, ki me zmerom na novo z njim napolnijo spomini. Zdi se mi, da mi zares udarja na uho „Sveta noč” iz domače cerkve. Kmalu se zavem, da so samo sanje. Pa naj bodo le sanje, ne otepm se jih, ko se mi bolj in bolj bliža — v Avstraliji — letošnji sveti večer. In nič se ne sramujem sama pred seboj, ko se zavem, da mi nekaj rosnega sili oči ... — Zinka Žižek.

V PRIMERI Z MILIJONI

NEBESNIH TELES...

P. Bazilij

„TAMLE PRIHAJA, POGLEJ-TE!“

Tako je vzkliknil eden fantov in pokazal proti zahodni strani neba.

Stali smo v temi za hišo. Luči velemesta nas niso motile, predaleč so nam bile. Bil je krasen večer in nešteto zvezdic je migljalo na jasnem nebu. Prijazno so gledale na zemljo in vsak pogled nanje je pričaral tisoče spominov na mlada leta, ko sem še brezskrbno gledal v bodočnost in komaj vedel, kaj je zlo na božjem svetu. Od nekdanj sem rad opazoval nebo, zdelo se mi je kot zlata božja preproga.

Danes so te sanje daleč za mano. Ko se je utrnila mladost, so se utrnile z njo, kakor se utrne zvezda na nebu in v velikem loku izgine za obzorjem za vedno. Po vojni in v tujem svetu so slike teh sanj še bolj obledela. Ostalo je za nji samo hrepenenje po nečem dragem in lepem, čemur beseda izraza ne ve...

Nocojšnji večer — osmi oktober 1957 — je prvi jasen od takrat, ko je prišlo radijsko poročilo, da ruska „umetna luna“ obkroža zemljo. Izstrelili so jo v vsemirje na dan sv. Frančiška, ki je pred sedmimi stoletji oznanjal svetu mir in pel sončno pesem o bratu soncu:

„... ki nam daje dan
in nas obseva s svojo svetlobo,
ki je lepo in žari z velikim
bliščem —
od Tebe, Vsevišnji, znamenje
nosi.“

In je Frančišek hvalil Boga tudi „zavoljo sestre lune in zvezd, na nebu si jih ustvaril jasne, drage in lepe...“

Pa je letošnji Frančiškov dan — 4. oktober — postal početnik nove dobe. Ali bo svet v njej srečnejši?

Komunistično vodstvo je slovesno oznanila, da „je nastopila nova doba vojskovanja in velesile svoje bombnike lahko mirno vržejo v ogenj...“ Nikake vloge ne igrajo več v modernih vojnah. Kdor obvlada vsemirje, obvlada svet...

„Tamle prihaja, poglejte!“

Zazrl sem se v nebo in kmalu zasledil premikajočo se lučko. Imela je svetlobo zvezde, ene od onih, ki tako ljubko migljajo. Prečkala je nočno nebo po začrtani poti, bližala se nam je in izginila z veliko naglico.

Čudovit izum! Izreden napredek moderne tehnike, nova sila v službi človeku...

Če bo le res? Zakaj je treba ob tem izumu najprej poudariti, da je za nami čas „dosedanjih vojnih načinov...“?

Gledal sem „umetno luno“ in mraz me stresel. Od nog do glave so zamrgoleli mravljinici. Nebo nad menoj je za hip izgubilo privlačnost, ki sem jo do tega večera našel pri vsakem pogledu na zvezde. Ali se mi prav zdi, ko mi

pravi privid, da se umetna luna pošastno reži človeškemu mravljišču pod sabo? Ali je res krvavo rdeča njena svetloba in je vsa podobna peterokraki zvezdi — napovedujoči smrt in spet smrt?

Strašno bo živeti na svetu čez nekaj let, ko bo celo število „sputnikov“ omejevalo našo svobodo, svobodo duha in telesa. Oznanjale bodo človekov nenasični pohlep po novih bogastvih, nadvladi in razdejanju. Žaželel sem si, da bi prej kot pride do tega, našel mir, ki ga daje le grob...

Sputnik, umetni satelit, je izginil v daljavi. Obstal sem na mestu in imel občutek, da sem silno majhen in čudno ubog.

Skrivnostna sila me je odtrgala in me pgnala v kapelo. Roke sem sklenil k molitvi, iz nje je lila v dušo druga skrivnost. Razburkano morje v moji notranjosti se je pomirilo, nastala je čudovita tihota. Kot da je stegnil mogočno roko Tisti, ki je nekoč zapovedal valovom na Galilejskem morju...

Saj res! Kako čuden si, človek! Mravljinici te obležejo ob pogledu na novo reč, doslej nepoznano, na umetno podnebno telo, minljivo in kaj nepopolno delo človeških možganov in rok. Čudovit uspeh, kdo bi tajil, vendar — ponarejena stvarca, gola igračka v primeri s tem, kar nam brez nje razodeva nebo. Kaj je naš Sputnik spričo milijonov zvezd in ozvezdij, ki imajo „od nekdanj“ visoko tam gori začrtano pot in hitrost? Kdo je izstrelil v vsemirje sonce in luno in Marsa in Jupitra in Venero, pa milijone drugih, ki jim še nismo dali imen...?

Strmimo ob pogledu na umetnega satelita in grebemo v pomen in bodočnost. Ko smo pa že sto in stokrat ebčudovali zvezdno nočno nebo, nam morda ni prišel na misel veliki Izumitelj, ki je njegovo delo zemlja in in ves čudoviti vsemirski ustroj. In vendar pravi razodeta božja beseda o Njem, da mislimo Nanj in mu služimo v svetem spoštovanju.

Ob tem razodetju sem postal sam sebi smešen. Stal sem sam pred seboj kakor otrok, ki obhaja svojo igračko — droben vlak — in jo prevaža po tirih. Pa prav nič ne misli na resnični vlak, ki njegovega očeta vsak dan vozi na delo.

Odvrgel sem igračko in nehal biti otrok...

Ti pa le plavaj, umetni satelit, le glej na zemljo in žugaj. Svojih resničnih velikih bratov in sester v vsemirju ne moreš doseči. Mora morda nam oznanjaš smrt, kdo bi vedel? Ali tvoji veliki bratje nam govore o Umetniku, ki tudi v smrti seje — življenje...

Na sliki so:

Nj. Emin. kardinal Gilroy,
Rev. Bernard Massie, biški župnik
v Blacktownu,
Slavko in Slavka Filipci, znana
nam iz „Koticka“.

Slika je bila vzeta v maju 1957,
ko je g. kardinal blagoslovil novo
dvorano v Blacktownu.

Župnik Massie je med tem umrl,
pokopali so ga 27. nov.

R.i.P.

Iz Pastirskega pisma

ZA BOŽIČ SI VSI ŽELIMO veselja, pa tudi drugim ga skušamo dati. Ne smemo pa zamenjavati veselja z veseljačenjem, ki navadno pusti za sabo očitke vesti. Veseljačenje ne prinese prave sreče in zadovoljnosti.

Božično veselje, ki ga daje betlehemske Dete, si zagotovimo z molitvijo in spokornostjo v adventu. To nam je povedal božji Sin sam. Dolga stoletja niso in ne bodo izbrisala modrosti tega naročila.

Božič pride vsako leto in to se nam zdi samo po sebi umljivo. Pri tem nikar ne pozabimo, da Božič pomeni Rojstvo božjega Sina v človeški podobi iz presvete Matere — Device Marije.

Imejmo živo pred očmi to zgodovinsko dejstvo, ta največji dogodek v zgodovini sveta. Bog sam je postal človek, da bi človek mogel postati deležen božje slave. Ta misel mora naša srca o Božiču napolniti z veseljem, ki si ga nevernik niti predstavlja ne more.

Prav je, da mislimo tudi na božične proslave, na izmenjavanje voščil in daril. Pri tem moramo paziti, da ne storimo kaj zoper postavbo in voljo tistega, čigar prihod na svet bomo slavili.

Proseč Boga, da vas vse očetovsko blagoslovi, vam voščim obilje svetega veselja ob letošnjem Božiču.

N. T. kardinal GILROY,
sydneyški nadškof.

PRED JASLICAMI

TI, DETE, BRATEC NAŠ IN NAŠ GOSPOD,
TU PRED TEBOJ SMO VSI ENAKI.
ZATO Z ZAUPANJEM TE SRČNO PROSIM:
POGLEJ Z LJUBEZNIJO NA NAŠ SLOVENSKI ROD!

TI SAM OTROK PRIHAJAŠ MED OTROKE,
NAS LJUBIŠ, NAS PONIŽNOSTI UČIŠ.
PO TEBI VSI SMO V BOGU BRATJE:
DAJ, DETE, K SPRAVI ZDRUŽI NAŠE ROKE!

USMILI SRC SE NAŠIH RAZDEJANIH,
PODELI VSEM LJUBEZEN BRATSKO,
DA DRUG BO Z DRUGIM VEDEL POTRPETI:
USMILI SE V DOLINO SOLZ PREGNANIH!

POŽIVI V SRCIH VERO V ONOSTRANSTVO,
Z BOŽIČNIM MIROM NAM NAPOLNI DUŠE.
MOLITEV MOJA: BETLEHEMSKO DETE,
DOUMEMO VSI TVOJE NAJ POSLANSTVO!

Pavla Miladinovič.

SE NIKOLI NISEM PISAL bo-
žičnih voščil v taki vročini kakor
letos v našem slovenskem semenišču
v Argentini. Navajeni smo, da je
o božičnih praznikih zima, vsaj
nekaj snega in primernega mraza
mora biti za božično razpoloženje.
Pobožna domišljija nam je slikala
božje Dete v mizlem hlevcu, kjer je
skozi vse špranje vlekel mrzel veter,
da je Mati Marija novorojenčka
komaj mogla s tenkimi plenici
zavarovati pred mrazom, vol in
osliček sta ga s toplo sapo ogrevala.
Te predstave so nam srce napolnile
s toplim sočutjem in z nežno lju-
bezni, ki jo človek čuti pričo no-
vorojenčka, ki že ob prihodu na
svet trpi in od mraza joče.

Razumljivo je, da se naši na-
seljenci na južni polobli zemlje,
kjer je v decembru — januarju —
najpopolnejše paletje, niso mogli
prav uživati v božično skrivnost,
češ, to ni božič. Res se je treba
tukaj preučiti in slike pobožne do-
mišljije spremeniti, da duša dojme
božično skrivnost. Tu vernemu
človeku, ne vstane misel, novoroje-
nega Odrašenika s toplo ljubeznijo
ogrevati, pač pa nasprotno, v muč-
no vlažni vročini ga hladiti ter s
pahljačo težki in vroči zrak razgi-
bati, da se Detetu potne srage spro-
ti posuše, da bo moglo mirno spati.
Fantazija si lahko predstavlja, da
angeli s peruti Jezusu pihljajo
sveži zrak in ga tako prijetno
hladijo.

Pa niti naša „starokrasjska“ pred-
stava niti tukajšnje doživljanje vroče
božične noči ne zadene resničnosti.
V Betlehemu je koncem decembra
deževna doba, zima, ki ni podobna
mrzlim zimam s snegom. Decembra
začne padati prvi dež, vreme je
nestalno, vedno pogostejši so nalivi

„VROČA“ BOŽIČNA VOŠČILA

Škof Gregorij Rožman.

Ta voščila je poslal Prevzviseni za lanski Božic iz Argentine rojakom v ZDA. Spis
je zanimiv tudi za nas, zato ga tu podajamo v zgosteni obliki iz „Ameriske domovine“.
— Ur.

z močnimi vetrovi, ozračje se ohla-
di, noči morejo biti včasih skoraj
mrzle. Mesto Betlehem z njivami
in pašniki v okolici leži v globeli,
ki je precej zavarovana pred vetro-
vi, ki v zimi brijejo od morja ter
gonijo seboj obilne oblake z dež-
jem. Tako je v Betlehemu vedno
nekoliko toplejše kakor na višinah
judovskega pogorja. V tej globeli
požene trava hitreje ko drugod in
nudi ovčjim čredam precej svežo
pašo. Zaradi tega so potujoči pa-
stirji v začetku zime prignali svoje
črede v betlehemske doline, tam
so jih mogli postiti celo v zimi pod
milim nebom. V betlehemske
hlevu torej mraz ni bila posebna
nadloga, pa tudi vročine še ni bilo.

Bila pa je druga nadloga, ki je
resnično mučila Marijo, Dete in
Jožefa, nadloga, na katero navadno
ne mislimo. Votlina, v kateri je bil
Jezus rojen, je bila ena mnogih
votlin okrog Betlehema, ki so slu-
žile živini na paši za začasen hlev
in so jih potujoči pastirji uporab-
ljali za stanovanje. Ker so bile te
votline dalje časa neuporabljane,
se je v njih silno namnožil mrčes.
Če se je kdo v tako votlino zatekel,
ga je vsa vojska napadla, da se je
komaj otepal, in ga ni pustila spati.

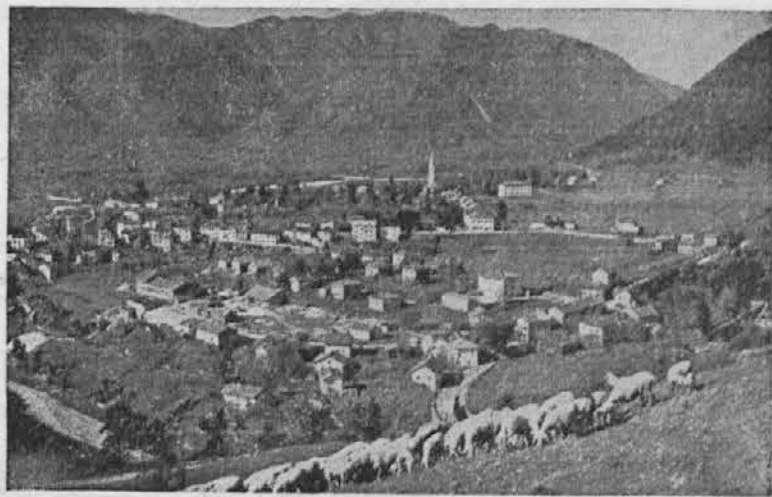
V tako hlevno votlino sta se za-
tekla Marija in Jožef. Seveda so
tudi nju napadli roji mrčesa in silili
k Detetu, ležečemu v jasliah, da bi
se ob njem ogreli. Brez dvoma je

sv. Jožef pometel in počedil votlino
tako, ko sta se z Marijo naselila v
njej, in je tako vsaj nekaj nad-
ležne golazni pregnal. Ni pa imel
ne DDT ne flita, da bi mogel vot-
lino popolnoma očistiti neprijetnih
gostov. Znani duhovnik-pisatelj
Franc Mihel Willam, ki je napisal
življenje Jezusovo in Marijino v
deželi in ljudstvu Izraelu, je takole
pripomnil: „Tako je mrčes pozdra-
vil Zveličarja najprej v jasliah in
ga na križu visečega zadnji zupu-
stil“. Ko je Jezus ves v krvi in ra-
nah visel na križu, so razne muhe,
mušice in komarji zavohali kri in
v rojih prihajali, sedali nanj in
pili kri in v rane lezli — z žebli na
križ pripet se ni mogel ganiti, da bi

jih odgnal. Mrčes je bila resnična
muka za Jezusa ob rojstvu in ob
smrti. Na to muko redko kdo misli.

Pri tej točki se za hip ustavimo!
Ne mraz ne vročina naj nas ne
moti, da doživimo božično skriv-
nost. V vsakem podnebnju in v
vsakem okolju velja, da naj učlo-
večenemu Bogu skušamo v svoji
duši pripraviti bivališče, ki ga bo
vredno, mu bo všeč in ga bo k nam
pritegnilo z vsem bogastvom lju-
bezni in milosti. Počedimo svoje
duše! Kakor je Jožef počedil hlev.
Ven iz duše sebičnost, napuh, za-
merljivost, prepirljivost, poželji-
vost. V ponižnem kesanju odstra-
nimo vso nesnago in vse smeti. V
goreči molitvi prevetrimo in pre-
zračimo dušo. Pripravimo in okra-
simo jo za prihod vsesvetega Boga
z močno vero, trdnim upanjem in
nad vse veliko ljubeznijo, ki poveže
naše duše z Bogom in bližnjimi.

Naj bi vsi Slovenci, razprčem po
vsej zemlji, letos tako doživljali bo-
žične praznike!

Pogled na Tolmin.

DESET MINUT ČEZ POLNOČ

Neva Rudolf

NA VSEM BOŽJEM SVETU je
samo tam nekje na Tolminskem
samotna vasica, kjer zvonovi vsako
leto oznanijo Jezušekovo rojstvo
deset minut po polnoči.

Majhna je tista vasica, skrita pod
Krnom. Vegaste koče se naslanjajo
na hribe in ko zapiha burja, pri-
nese s seboj toliko snega, da je vsa
vas do vrha posuta z njim.

V preprosti koči te vasice je
nekoč živel star mož s svojo ženko.
Imela sta bila kopico sinov in hče-
ra, ki so se pa vsi do zadnjega razle-
teli po svetu.

Potem je mož umrl in starka je
ostala popolnoma sama. Mnogokrat
ji je bilo dolgčas.

Prišel je god sv. Lucije. Zunaj
je bilo vse polno snega, babica je

sama čemela v koči. Kar se ji zazdi,
da čuje droben glasek, kot bi pla-
kalo dete. Babica je bila naglušna
in je mislila, da se burja zaletava v
korke. Vendar se je dvignila, s tipa-
jočimi koraki šla do vrat in jih
odprla. Pred vrati na pragu je ležal
droben bel omot in živa stvarca v
njem se je drla na vse gredo.

Babica se ni preveč začudila. Bila
je stara in poznala je svet. Pobrala
je dete, mu zavrela mleka in mu na-
pravila v koči pripraven kotiček.
Bilo je dekletce in babica jo je kli-
cala za Lučko.

Ostali sta skupaj. Babica se ni
dosti zmenila za radovedne vašča-
ne, ki so prihajali past radovednost.
Skrbela je za Lučko in nič več ji
bilo dolgčas kot včasih.

Nov sneg je zapadel in kočjo sko-
raj zasul. Tako je prišel sveti večer.
Lučka je spala, babica dremala ob
njej. Kar vstopi Smrt, vsa tiha in
bela. Babica je začutila njen mrzli
dih, dvignila je oči.

„Kaj je že čas?“

Smrt je molče prikimala.

„Ljuba Smrt, daj mi še toliko
časa, da pokličem sosede in jim
izročim Lučko.“

„Koliko časa bi rada?“

Babica si ogleda trudne, ostarele
noge. Malo pomisli.

„Deset minut, Smrt! Nič več kot
deset minut.“

„Preveč babica, veliko preveč.
Deset minut ni kar tako!“

„Ko pa moram in moram na vas.
Dete bo umrlo v tem mrazu, tako
majceno in nebogljeno kot je.“

„Deset minut odlašanja v izpol-
njevanju božjih ukazov pomeni sto
let trpljenja, da se opereš in dosežeš
večno veselje.“

Babica je pomislila. Lučka se je
v spanju ljubko nasmehnila. Pa se
je babica brž odločila:

„Vseeno, vseeno, kaj je to, sto
kratkih let! Moram in moram na
vas.“

In je šla, za Smrt se ni več zmeni-
la. Opohtela se je v visokem
snegu, padala in se spet pobirala na
noge. Malo minut je manjkalo do

polnoči, ko je potrkala na sosedino
okno in jo prosila, naj vzame
Lučko v varstvo.

Obrnila se je in spet zagledala
Smrt, ki se je bila ves čas plazila za
njo. Kot bi ne bilo nič, jo ne nago-
vorila:

„Zdaj pa le, Smrt! Pripravljena
sem.“

In sta šli skupaj po ozki zasne-
ženi stezi. Nenadoma se je v dalji
zasvetilo med ivjem. Svetloba se
je bližala in bila že kar pred njima.
Bil je sam Jezušček, ki je prihajal,
da leže v jasliah tudi v uborni vaški
cerkvi. Babica je pokleknila in si
ni upala naravnost pogledati vanj.

„Kam pa?“ je vprašalo Dete.

„Odslužit kazni sto let“, je za-
molsko pojasnila Smrt.

Tedaj je Jezušček prijel babico
za roko in rekel Smrti:

„Opravila si, svojo pot pojdi.
Babico sam pospremim.“

Obrnil se je in po isti poti od-
peljal babico naravnost v nebesa.
Potem je pohitel nazaj in legel v
jasliah v vaški cerkvi.

Ura je bila že deset minut čez
polnoč.

PORAVNAJTE NAROČNINO

Bil sem v Adelaidi

ZA LETOŠNJE POČITNICE sem se bil namenil v Južno Avstralijo. V septembru sem svojo namero izvršil. Napregel sem konjička in jo mahnil proti Bendigu, ki je poleg Ballarata znano kot mesto zlatih rudnikov. To je bilo nekoč, zdaj so pa tam tovarne in okoli 40.000 ljudi. Od tam je vodila pot skozi Charton v Horsham.

V tem mestu sem se ustavil in obiskal „Agricultural College“, kamor me je bil povabil ondodni „vice-principal“. To je bivši profesor v Dookie in moj prijatelj. Komaj sem se pokazal, me je napadla njegova triletna hčerka z vprašanjem: Jože, kje so moje mucke?

Ugriznil sem se v ustnice. Nekoč sem ji bil obljubil siamske mucke, pa na obljubo pozabil ... Težko sem se izvil iz zadrege.

Med večerjo je vice-principal pripovedoval, kako se je bil nedavno vozil v Sydney. Trikrat se mu je avto prevrnil in docela razbil, njemu se pa ni nič zgodilo. Mati božja in sv. Krištof sta ga rešila, mi je zatrjeval. Je zelo veren mož. Njegov služabnik je Slovenec, baje zelo dober fant. Tudi to je bilo zame zanimivo.

Ogledal sem si College. Je velik in dobro opremljen. Študentov je tam okoli sto.

Naslednja postaja je bilo že v S.A., Mt. Gambier. Tu imajo poljedelsko šolo bratje Maristi. Njihova ustanova je skromna, ne more se meriti s podobnimi državnimi. Na drugi strani so pa bratje mnogo bolj marljivi in požrtvovalni kot učiteljsko na državnih šolah. To je treba priznati. Mesto Mt. Gambier ima okoli 12.000 prebivalcev in se ponaša z mnogimi modernimi žagami. Pri njih so zaposleni tudi Slovenci. Mesto leži blizu morja in skoraj ne pozna suše. Pozornost vzbujajo obširni nasadi borovcev, kar je za te kraje posebnost. Ko drčiš po cesti skozi te nasade, ti pljuča in nos prijetno napolni vonj po smoli in ... domu ...

V gosti megli sem se odpeljal iz Mt. Gambiera. Komaj nekaj milj od mesta sem obtičal v dolgi vrsti stoječih avtomobilov. Nekje spredaj se je dogodila velika nesreča. Mirno smo čakali, ni kazalo drugega. Počasi so izlekli iz ruševin ranjence in polomljene avtomobile, ki niso bili več samim sebi podobni. Sklenil sem, da bom prav previdno vozil ...

Nekako do Kingstona sem imel vtis, da vozim po ljubljanskem barju. Od tam naprej do Tailem Benda je pot vodila ob visokih sipinah peska — skoraj puščavski svet. Le domače avstralsko grmičevje uspeva tod, kljubuje nevihtam, viharjem in neusmiljeni vročini. Pri kraju Murray Bridge sem prečkal po mogočnem mostu reko Murray, najdaljšo avstralsko, ki namaka tisoče in tisoče kvadratnih km. Leze jako počasi, saj ji je padec komaj za čevelj na miljo.

Do Adelaide sem imel še 58 milj. Okolica je posejana z nizkimi grički, ki so zelo mični in je skoro vsak drugačen. Cesta je ozka in polna ostrih ovinkov, da ni kazalo prodajati zijal nad okolico.

V Adelaidi sem bil popoln tujec.

S pomočjo policajev sem našel zaželeno smeri. Nastanil sem se pri Slovencih, ki so doma v skrajnem zahodnem kotu Slovenije. Pri njih sem ostal 14 dni in bil nazadnje že kar lepo udomačen maček. Družina ima lepo iz opeke zgrajeno hišo, domala izplačano. Spomnil sem se na besede prelata Podgorca: „Slovenec zna biti varčen in tisto ga bogati. Bogastvo ni v visokih plačah, ki zavajajo ljudi v zapravljanje.“

V spomin mi je prišla tudi trditve neke knjige, ki pravi: Slovenci so zelo gostoljubni in veseli narod. To velja tudi o mojih gostiteljih v Adelaidi. Po trdem delu čez dan so se razgreli v domačem krogu in zapeli narodne in nabožne. Ob nedeljah so prišli na obisk še drugi rojaki in se veselili z nami. Omembe vredno je, da so znali biti veseli brez močne pijače, čeprav so doma iz vinorodnih krajev. Pesmi so se vrstile s prav prijetnim kramljanjem. V zadrego so me spravili z vprašanji: Kdo je Zvonimir Hribar, kdo je Neva Rudolfova, kdo je dr. Jože Zorc, kdo je arh. Mejač, pa še ta in oni. O nekaterih sem vedel kaj povedati, o drugih nič. Spoznal sem pa, da je list MISLI med njimi dober znanec.

Adelaide leži ob reki Torrens. Po velikosti je četrto mesto v Avstraliji, ima skoraj pol milijona ljudi. Okolica je bogata, posebno Murray Valley je jako rodovitna. Malokatero mesto ima tik pred vrati toliko dobrot kot so: sadje, vino, žito, volna itd. Mesto samo je močno industrijsko razvito. Tovarne zaposlujejo mnogo Slovencev. Za Sydney sem lani zapisal, da ima silno ozke ceste, Adelaide je vse drugačna. Le promet je nekam prehitel. Mesto se ponaša z odličnimi stavbami, zgrajenimi največ v modernem slogu. Poseben ponos mestu je katoliška katedrala. Zaleli so jo pred 80 leti, dokončali pa šele pred par desetletji.

Kulturno in politično središče mesta je North Terrace. Tam je vladna palača, ljudska knjižnica, umetnostna galerija, univerza, splošna bolnica, botanični vrtovi itd. Floris mesta je kakor šahovska deska, obdana s terasami, ki so dobile imena po straneh neba.

Ob robu mesta so lepa spreho-dišča. Morje je le nekaj milj proč. Južna in vzhodna stran imata prav mične holme. Mogočen vtis napravi slap v Morialti. Do njega vodi gozdna steza med košatimi drevesi in grmičevjem. Slap je do 30 metrov visok. Pod njim sem obstal in odjadral v preteklost — pomislil sem na Peričnik in ponovil z Župančičem:

*Sredi samotnih sten
v pajčolanih pen
slap pada pada, pada ...*

Okoli sto stopnic me je prineslo na vrh in tam se mi je zalesketal drug nič manj mikaven slap. Pada čez velike kvadre krhkega apnenca. Opazoval sem mladino, ki si je preizkušala mišice — prav kakor nekoč mi pod Grmado nad Vikercami, kjer se je rodil triglavski župnik Aljaž.

Prav prijetno je stopati po grmičevju, odkoder imaš pogled na mesto kot na krožniku pred seboj. Pobožja holmov so precej strma, vendar skrbno obdelana. Prav lepo

uspeva razna zelenjava in od sadja zlasti jabolka. Vračal sem se preko griča Northon Summit in nato skozi ozko dolinico, ki mi je pričarala predstavo koroškega Remšnika. Po bregovih ob dolinici so se pasle koze, droben pastirček je sedel na skali, velik klobuk mu je skoraj zakrival nos, sviral je na piščalko ...

Razume se, da nisem opustil obiska V Roseworthy, kjer je državni Agricultural College. Vredno pogledati. Videl sem mnogo modernih kmetijskih naprav. Njihova mlekarica in kurjereja spadata med najboljše v Avstraliji. Tudi vinarna me je iznenadila, dasi sem vedel, kako znana je po izbornem vinu. Še bi popisoval razne naprave, pa menda ne bo prostora.

Neki drugi dan sem si ogledal adelaidski botanični vrt. Je dosti manjši od melbournskega, ima samo 45 akrov površine. Tehnično je na višku. Tudi muzej me je dobro zaposlil, v njem sem našel zbirke, da bi jih ne pričakoval. Umetnostna galerija se mi je zdela precej pomanjkljiva. Živalski vrt je siromašen. Od plazilcev ima samo črno in rjavo kačo. Tudi zveri so slabo zastopane. Nasprotno ima pa lepo zbirko perutnine.

NAŠ UMETNIK FRANCE GORŠE

Na celu pricujoce številke prinasamo jaslice iz delavnice umetnika Goršeta. O njem je leta 1932 napisal v „Nasem Rodu“ slavní slikar Rihard Jakopic naslednje vrstice:

Nova zvezda na umetniškem nebu, sicer ne od danes, saj Gorše ni več tako mlad. Poznamo ga nekateri že več let, tudi oženjen je že, kar se poštenemu slovenskemu umetniku vsekakor posebno spodobi. Toda slovenska javnost je do zdaj le malo o njem zvedela, kajti Gorše se je takoj po končanih študijah naselil v krajih, ki nam jih je izvila zanikrnost človeške družbe.

Pa začnimo od početka, tako lepo po vrsti: Gorše se je rodil 1. 1897. v Zamostecu na Dolenjskem. V svojih deških letih je bil knjigovez. Pa hrepenenje po umetniškem udejstvovanju ga je prignalo v Ljubljano. Vstopil je v obrtno šolo, kjer mu je dal prvi pouk v kiparstvu prof. A. Repič. Pravo, temeljito podlago za svoje poznejše samostojno ustvarjanje pa je dobil na zagrebški akademiji pri Iv. Meštroviču.

Po končanem akademskem študiju se je naselil v Trstu, kjer je preživel v dobrem in slabem dve leti. Tam si je izbral svojo družico. Tam se začne njegovo samostojno umetniško udejstvovanje, ki pa je še precej vplivano od Meštroviča. Pa že kmalu se začne kazati v njegovih delih znaki povsem drugačnega stremjenja in duha.

V Trstu je Gorše razstavil šestkrat in vsakokrat žel obilo zaslulužene hvale. Pa okoliščine, morda tudi hrepenenje in upanje, so ga prignali v središče slovenske kulture — v Ljubljano.

Že na sejmski razstavi smo videli nekaj njegovih del, ki kažejo odlo-

Končno je prišel čas slovesa. Mahnil sem jo v smeri Renmarka in skozi Milduro, ki je najtoplejše mesto v Victoriji. Imel sem dovolj časa za premišljevanje o mnogih vprašanjih, ki so se pojavljala pred menoj tiste dni. Toda s tem ne bom zavlačeval spisa.

Iz Mildure sem podričnil čez Murray River v N.S.W. in se ustavil v Euston. Omembe vredne so slabe ceste tam okoli. V Victoriji so gozdne boljše kot tu državne. Bilo je že temno, ko sem zavozil skozi pravi pravcati „bush“. Nesrečni klockani — kangarui — so me strašili, eden je padel z vso svojo težo tik pred avto kot z neba ... vendar je še pravočasno odskočil. Durgo jutro sem zadnjič prečkal Murray River in se vrnil domov preko Swan Hilla in Shappartona. Oba s konjičkom sva bila vesela, da nama je šlo vse po sreči.

Tako sem torej spet enkrat videl precej avstralske zemlje. Bilo je veliko take, ki jo smodi sonce, ne dobi moče — ne more roditi. Ob vodi zemlja oživi, ponuja svakovrstne sadeže. Pa vendar — tudi ob reki, ki ne skopari z vodo, je mnogo zemlje neobdelane. Zakaj ne, na to vprašanje ne moreš na kratko odgovoriti. — *Jože Maček.*

čen in izviren talent. Šele z razstavo v umetniškem paviljonu pa se je predstavil slovenski javnosti kot temeljit, samobiten in originalen umetnik. Le malo starejših del je v razstavi, na katerih je vidna še Meštrovičeva šola, poleg nekaterih umetniško manj pomembnih, razumskih in dekorativnih stvari, vse drugo je preživljeno, prečuteno in preprosto izraženo.

Omenjam posebej Pridigarja, Materinstvo, Portret njegove žene, portret mladega muzikanta in majhne lesene reliefe, prizore iz otroškega življenja. Tudi njegove risbe, ilustracije in karikature so pristen izraz resno stremečega umetnika. S svojo razstavo se je Gorše postavil v vrsto najboljših slovenskih umetnikov.

Gornje mnenje Jakopičovo je zdaj staro 25 let. Gorše sam je pa letos slavil (to se pravi: drugi so zanj slavili) 60. obletnico življenja. Zato je prav, da mu čestitamo tudi iz Avstralije.

Kje je France Gorše zdaj? Živi in dela že kakih pet ali šest let v Clevelandu. Ljubljana ga je verjetno izbrisala, namreč rdeča Ljubljana, bela Ljubljana ga ni. Trst ga pa še zmerom dobro pozna, saj je od tam prišel v Ameriko.

Zadnjih nekaj let je Gorše v novem svetu najbolj zaslovel po svojih umetninah za novo slovensko cerkev Marije Pomagaj v Torontu. Pa je zelo delaven tudi v drugem ustvarjanju.

Iskrene čestitke, g. France! Bog daj še mnogo mnogo let uspešnega delovanja na polju slovenske umetnosti! — *Ur.*

„ZA VSE DELA – ZA VSE KRUHA“

Slavko Bič

KONEC LETA 1955 STA Titov tisk in radio širokoustno napovedala novo ekonomsko politiko, ki naj gospodarstvo vesoljne države postavi na bolj zdrave in trdne temelje. Ko to pišem, je ta politika v polnem razmaru in kaže svoje roge že tudi svojim nezmotljivim početnikom.

Zaradi neenotnosti mišljenja v gnezdu Politbiroja Z.K.J. (Zveze Komunistov Jugoslavije) so spočetka le previdno vohali in tipali, kakšna naj bi bila ta nova pot gospodarstva. Bilo je nič koliko propagande in pojasnil o tisti drči, po kateri naj se spusti navzdol ta nova smer. Za domači trg so spuščali v javnost večinoma balončke s splošnimi napisi, češ kako se bo po tej poti dvignil življenjski standard prebivalstva. Otipljivih znakov, da se bližamo zboljšanju, zlepa ni hotelo biti. Tudi še potem ne, ko je Titova novoletna poslanica za 1956 obetala zlate čase.

Šele spomladi smo zvedeli nekaj več. Zvedeli in videli smo, da si je komunistična ekonomija nadela novo krinko, kakor si je narava nadevala novo oblačilo. Zvedeli smo skozi usta radia in tiska, da se življenjski standard ne bo izboljšal kar tako na lepem, pač pa se bo postopno zboljševala produkcija, ob njej pa avtomatično tudi življenjski standard.

Prvi ukrep je bil, da so spet uvedli norme, o katerih so komaj dan poprej še trdili, da se poskus z njimi ni obnesel, češ da so bile norme nestvarno postavljene in ob njih se je zanemarjala kakovost izdelanega blaga. Da je bilo to res, smo vedeli dosti poprej kot je priznalo kom. vodstvo. Videli smo, kako so prosluli vele-udarniki — Petek in drugi — z najboljšo mehanizacijo dvignili norme in si s tem protidelavskim činom zaslužili mehke fotelje v komunističnih salonih. Komunisti so pa že taki, da danes zavržejo, kar so včeraj obsojali — in obratno — torej norme nazaj!

Za delavstvo je bilo to slabo. Stalo je pred še hujšim izžemanjem. Marsikak dober delavec ne more doseči norme. Vzroki? Nezadostna hrana v menzah, pretirana zahteva, pomankljiva mehanizacija... Razumljivo: resnični stroj stane denar, poleg tega ga moraš uvoziti iz tujine, za to potrebuješ tujih deviz. Doma imaš pa človeka, ki je v očeh komunistov tudi le stroj. Ni ga treba bogato plačati, vzemi in rabi ga! Če eden ne zmore norm, vprijeti drugega!

Nadaljnja novost v tej „politiki“ so bili akordi. Delovne enote akordov so postavljene na bazi norm. Če delavec ne doseže norme in akorda v določenem času, prejme manj plače. Če pa predpisano doseže, se pa tudi najdejo pretveze, s katerimi udarnikom odtegujejo odstotke plače.

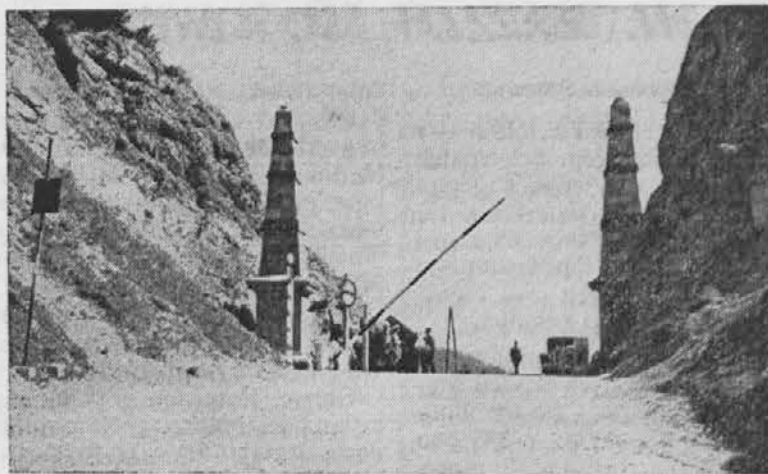
Obenem s tema dvema ukrepoma se je začela „gospodarska čistka.“ Ob taktu propagande so pometali iz podjetij ljudi, ki so se zdeli odveč. Partijski priganjači pazijo, da se del te odslovljene delovne sile ne prikrade nazaj v podjetja

pri zadnjih vratih. Temu početju so dali ime „racionalizacija“. Nastala je brezposelnost, ki je po komunističnem načelu sploh biti ne more. Saj je njih načelo: Za vse delo, za vse kruh! Toda če tako kaže, znajo komunisti debelo požreti lastna nečala.

„Racionalizacija“ bi se dala razumeti in bi utegnili biti čisto na mestu, če bi odpuščene delavce usmerili drugam, recimo v privatna podjetja. Toda privatna podjetja (drobna trgovina, obrti itd.) nimajo gladke poti, ne morejo zaposliti nezaposlenih. Zato ti zadnji nimajo druge poti kot da neprestano trkajo na vrata delovnih uradov. Seveda odhajajo spet na cesto, po radiu pa celo zvedo, da so bili ti in ti odpuščeni od dela zato, ker so bili zanikrni delavci. Tako dobe brezposelni kaj slabo legitimacijo in z njo se ne morejo predstaviti morebitnim novim delodajalcem.

Sploh igrata tisk in radio zelo dvomljivo vlogo ob teh težkih vprašanjih. Trdita: nezaposlenost prihaja odtod, ker so se premnogi ljudje s kmetov takoj po vojni vrinili v industrijo, dočim bi bili morali ostati na svoji zemlji. Komunisti pozabljajo, kako so takoj po vojni sami na vse načine tirali kmetijske ljudi v industrijo. Vsi še vemo, kako je bilo takrat s takimi imenovanimi „delovnimi štabi“. Rajni Kidrič je verjel, da so kmečko-obdelovalne zadrage, ki si jih je zamislil, že vnaprej povzročile nezaposlenost na kmetih — torej takoj pobirati ljudi v „delovne štabe“ za industrijo! Boris Kidrič je verjel, da ima opraviti z že „prevzgojenimi“ kmeti, ki bodo hvaležno sprejeli vse njegove zamisli. Kajpada se je silno zmotil... To je pokazala bližnja bodočnost, kar je pa že znana reč. Največ o tem bi mogel povedati — Rankovič...

Konec na str. 12.

Ljubelj (1366 m)

IZ DEŽELE KOROMANDIJE

MLAD DUHOVNIK SE NI ZNAL zavarovati pred navarnostmi sveta in je izgubil čut za vzvišenost svojega poklica. Odvrigel je duhovniško obleko in povzročil med verniki obilo zgledivanja.

Nedolgo potem je obiskal eno svojih nekdanih ovčic, veselo dekle, ki je pa znala biti globoko resna. Ko je vstopil, jo je čudno pretreslo.

„Kaj želite, oče? Nisem vas pričakovala.“

Neprijetno mu je bilo... Prisljano se ne nasmehnil in zamahnil. „Pusti tisto besedo... In tikaj me, saj vidiš, da nosim kravato.“

Samo za hip se je zmedla. Slišala je že bila nekakšna namigavanja. Ali je zato prišel? Ne, ne sme do besede!

„Ne morem, oče! Toda ko ste že tu, veste kaj? Vedno ste nas lepo učili, da je treba moliti. Poklekniva in izmoliva rožni venec, potem se pomeniva.“

Segla je po jagodah, pokleknila in pričela:

„Verujem v Boga Očeta, Vsemogočnega...“

Preden je prišla do konca vere, je čutila, da je odprla vrata in jih spet zaprla. Ostala je sama.

Po nekaj tednih se je spet pojavil.

Zdrznila se je, na pozdrav ni odgovorila. Nekoliko živčno, čeprav molče, je nemudoma segla po jagodah, poklenila in pričela kot prvič:

„Verujem v Boga Očeta, Vsemogočnega...“

Prisluškovala je, toda vrata se niso zganila. Močno se je začudila, ko je po pičli minuti poprijel:

„Verujem v Svetega Duha, sveto katoliško...“

Zmolila sta ves rožni venec, čeprav se je bilo treba premagovati. Oba so dužile besede v grlu.

Ko sta naredila križ, je vstal in dahnal:

„Hvala!“

Hip pozneje ga že ni bilo. Nikoli več se ni pojavil. Tudi drugi niso vedeli povedati, da bi bil kje v bližini.

Minila so leta. Ni pozabila nanj, vsak dan se ga je spominjala v molitvi. Pa je nekoč prišla na njeno uho novica:

Zavedel se je bil svoje zmote, odšel v drug kraj in se podvrgel odnottnemu škofu. Opravil je naloženo ostro pokoro in spet prevzel duhovniško službo, ki jo opravlja z nekdano prvotno gorečnostjo. Z dobrim uspehom deluje v vinogradu Gospodovem v tistem oddaljenem kraju dežele Koromandije.—Povedal misijonar.

POZORI!

SYDNEY!

POZORI!

ZUPANOVA MICKA

vesela igra v dveh dejanjih pride iz Melbourne in z njo ves kulturni program 10 tock

(Glej MISLI od novembra)

V SOBOTO 4. JANUARJA OB 8. ZVEČER

Po programu na odru prosta zabava

MACCABEAN HALL

(Darlinghurst)

Za vstopnice veljajo tiskani programi, ki so po 10 sil. za odrasle, po 2 sil. za otroke. Programi se bodo prodajali v Slovenskem domu, pri pobožnici zabavi v Paddingtonu in po slovenski polnocnici pri cerkvi sv. Patricka, Millers Point.

POKAZIMO ROJAKOM IZ MELBOURNA, KI BODO PRI NAS GOSTOVALI, DA SO NAM NAD VSE DOBRODOSLI! NAPOLNIMO DVORANO!

Posebna prošnja: Za eno samo noč (od sobote na nedeljo) iščemo za goste prenočišče. Kakih 25 postelj. Javite svoje ponudbe tajniku Sl. društava: Ljenko Urbančič, 121 Queen St., Woollahra. Tel.: FB 1085

TO BO PRAZNIK SLOVENSKE VZAJEMNOSTI POD JUZNIM KRIZEM

Kdo bi se pred njim zaplankal? Kdo bi tak večer umanjkal?

NAPOLNIMO DVORANO!

SLOVENSKO DRUSTVO.

NA BREZJAH SO SLAVILI

(Izvirno poročilo iz Slovenije)

NA DAN 1. SEPT. 1907 — na angelsko nedeljo — je tedanji ljubljanski škof dr. Anton B. Jeglič na Brezjah pritril zlati kroni na glavi Jezuščka in Marije na znani milostni podobi. Petdesetletnico tega velikega dogodka smo slavili letos na isto angelsko nedeljo.

Na ta dan se je zbralo na Brezjah okrog 25.000 romarjev iz vseh krajev naše domovine. Že v soboto popoldne ob 4h, ko sta prišla oba slovenska škofa, ljubljanski mons. Vovk in mariborski dr. Držičnik, in so ju ob mogočem pritrkavanju slovesno sprejeli, je bila cerkev skoraj polna vernikov. Pa romarji so še in še prihajali; pri večerni slovesnosti jih je bilo že do 6.000, pa so prihajali še vso noč in v nedeljo vse do poldneva. Spovednic je bilo pripravljenih 16 in spovedovanje je trajalo vso noč.

V soboto zvečer so se pričele slovesnosti ob 7. z mašo mariborskega škofa. Po maši je bila procesija s sv. Rešnjim Telesom po trgu pred cerkvijo. Vodil jo je škof Vovk. Cerkev je bila razsvetljena z reflektorji, po trgu je pa gorelo morje sveč. Zvonovi so potrkalili, ljudstvo je pa navdušeno pelo evharistične in Marijine pesmi. Ko se je procesija vrnila v cerkev, je pridigal dr. Držičnik. Naslov pridige: Marija in naš čas. Po govoru so bile slovesne pete litanije z ljudskim petjem.

Z obhajanjem so pričeli v ne-

deljo zjutraj ob treh. Obhajilo so delili pred oltarji, po sredi cerkve in pred cerkvijo. Maše so se pričele ob pol 4. zjutraj. Ob pol 5. je bila prva pridiga, nato peta romarska maša. Ob 7. je pridigal p. prov. Tomšič: Zaupanje Slovencev v Marijo.

Ker je prihajalo več in več ljudi, cerkev pa že prenatlačena, je bilo več maš na trgu pred cerkvijo.

Glavna slovesnost je bila napovedana za 9. uro. Ob osmih so dospeli trije hrvatski škofje: zagrebški pomožni nadškof Šeper, križevački vladika dr. Bukatko in banjaluški Čelik. Malo pred 9. uro se je vršil slovesen prihod škofov in duhovščine z Marijino milostno podobo na trg pred cerkvijo, kjer je bil postavljen oltar. Ko so romarji zagledali Marijino podobo, so začeli navdušeno peti in mahati z robci Mariji v pozdrav.

Ko so milostno podobo namestili na oltarju, je stopil na prižnico škof Vovk in govoril o Marijini kroni in njenih biserih, posebno o biseru vere. Po pridigi je isti škof maševal obdan od škofov, kanonikov iz Ljubljane in Maribora, zastopnikov redov in številne duhovščine. Vseh je bilo blizu sto. Po maši je molil škof posebno posvetilno molitev Mariji Pomagaj, nato je vsa ogromna množica na glas molila: Pod tvoje varstvo pribežimo ... Ko je izzvenela zadnja beseda te molitve, so duhovniki intonirali: Tebe Boga hvalimo. Vsa množica je poprijela in navdu-

šeno odpela to lepo hvalnico. Nato so v procesiji odnesli sv. R. Telo nazaj v cerkev.

Ko so bile vse javne slovesnosti končane, se ljudstvo ni in ni hotelo raziti. Cerkev je bila še dolgo natr-

ljudje, ki v nedeljo niso mogli na Brezje. In ko je prišel Mali šmaren, 8. sept., se je spet zbralo na Brezjah pred Marijo — neverjetno število, pa popolnoma resnično — okoli 11.000 ...

Milostna kapela,
prenovljena po
Plecnikovem
nacrtu.

pana, pred Marijinim oltarjem zunaj so pa množice še in še pele.

Tako je potekla nedelja, toda s tem še davno ni bilo vse zaključeno. Skozi ves teden so prihajali novi

Da, da! Letošnje število romarjev na Brezjah je znova pokazalo vsemu svetu, da je slovenski človek ostal veren — kljub vsemu — in hoče ostati veren tudi nadalje.

MARTIN JEVIKAR, PROFESOR SLOVENŠČINE v Trstu, je prispeval za revijo „Med-dobje“ št. 3/4, ki jo izdaja Sl. Kult. Akcija v Argentini, zelo zanimiv pregled slovenske izvirne knjige za 1956. Povzemimo nekaj najvažnejših podatkov v informaciji bralcem MISLI.

PESNIŠTVO

Največ je izšlo pesniških zbirk. Predvsem se je zglasil mladi rod, ki v glavnem še išče svoje podobe. Kajetan Kovič pravi, da so ti mladi „pojeni in hranjeni s sanjami in za sanje vedno prevarani“.

Branko Hofman je izdal zbirko „Za oblaki so zvezde“. Obsega 39 pesmi in je razdeljena v tri oddelke: Brez lirike, Vse poti so večno stare, Vezi sveta. Zbirka je motivno bogata in razigibana. V njej se prepleta razum z mehkim čustvom. Pesnikove izpovedi so precej grenke in trpke, kar je sploh skupna poteza vseh mlajših slovenskih pesnikov.

Polde Oblak, profesor na gimnaziji v Stični, je izdal pesmi pod naslovom: „Simfoniji“. To sta Simfonija samote in Srebrna simfonija. Pesmi je 90 in so označene le s številkami. Oblikovno so sproščene in razigibane. Pesnikov svet je občečloveški brez kakih izrazitih slovenskih prvin in brez tendence. Preden je knjiga izšla v slovenščini, je že našla pot v prevodu med Francoze in doživela tam večje uspehe kot doma.

Cene Vipotnik se je predstavil z zbirko „Drevo na samem“. Zbirka obsega 50 pesmi v treh ciklih: Pusta zemlja, Zvezda ubogih, Svitanice. Jezikovno so pesmi zelo izpiljene in izdelane. Ta knjiga je prejela letošnjo Prešernovo nagrado in nagrado Zveze Književnikov. Razglasili so jo za najboljšo zbirko za leto 1956.

Branko Žužek je izdal v Kopru zbirko „Padajo rožnati listi“. Pesmi (38) so razdeljene v tri dele: Ne štejem ure, Za naju govori večerna zarja, Neslišne bele perutnice. Zbirka je vsebinsko in oblikovno dokaj skromna.

Kajetan Kovič je izdal svoje prve pesniške sadove pod naslovom „Prezgodnji dan“. Podane so v 4 skupinah: Pravljica, Vsakdanjost, Iluzija, Šah. Pesmi so kratke, v svobodni obliki, z rimami in ritmično ubranimi verzji.

Joža Vovk, duhovnik, je izdal „Pesmi“, ki so razporejene v Pota, Izgnanci, Molitev na gori. Vseh pesmi je 41, so preproste in ne pregloboke.

Jože Šmit in Matej Bor sta izdala vsak po eno pesniško zbirko za mladino. Šmitova ima naslov: Pol za šalo, pol za res. Bor pa je napisal satirične zgodbe v verzih „Ropotalo in ptice“.

V zamejstvu je izšla lani samo v

SLOVENSKA KNJIZEVNA ŽETEV 1956

ponatisu knjiga s pesmimi Franceta Balantiča, ki je zgorel 1.1943. Izdala jo je Sl. Kult. Akcija v Argentini. Izredno važna knjiga!

PRIPOVEDNIŠTVO

Sodobno leposlovno ustvarjanje v prozi po vojni stalno upada — po številu in kakovosti. Pisatelji se še vedno oklepajo samih medvojnih snovi, ki jih pa ne znajo ali si jih ne upajo podajati z notranjo sproščenostjo, ki je umetniku potrebna. Lani je izšlo v Sloveniji 70 tujih del v prevodih, domači pisatelji so pa izdali le 4 romane, 7 povesti in 3 zbirke novel — poleg nekaj več mladinskih del.

Milka Vaštetova je napisala zgodovinski roman „Gričarji“. Posegla je je v dobo protestantizma in katoliške verske obnove v Novem Mestu.

Marijan Marolt, umetnostni zgozinar, je napisal svoj prvi roman „Zori, noč vesela“. Jedro romana je popis Wolfovega slikanja vrhniške župne cerkve ter življenje narodno prebujene Vrhnike pred 90 leti. Roman je izšel v Argentini.

Miško Kranjec je napisal zgodbo iz Prekmurja „Zemlja se z nami premika“. Z njo zaključuje povojno trilogijo „Povesti o oblasti“. Roman zaostaja za pisateljevimi predvojnimi deli. Isti je napisal lani tudi povest „Čarni nasmeh“. V njej obravnava probleme sezonskih delavcev.

Boris Pahor, tržaški pisatelj, je izdal roman „Nomadi brez oaze“. Je nekaka afriška kronika, napisana po pripovedovanju in zapiskih Bojana Pertota iz Trsta, ki je prišel

iz severne Afrike kot vojak 1. 1940. Že omenjene izvirne povesti (7) so naslednje:

France Bevk: „Iskra pod pepelom“;

Beno Zupančič: „Mrtvo morje“;

Zdravko Novak: „Pota božja“;

Anton Ingolič: „Ugasla dolina“;

Mimi Malenšek Kenič: „Senca na domačiji“;

Juš Kozak: „Balada o ulici“.

Omenimo še dve zbirki novel:

Vladimir Kavčič: „Čez soteske ne pridem“ in

Alojz Rebula: „Vinograd rimske cesarice“.

POTOPISNA DELA

Franc Šrmpf je napisal „Evropa — Afrika — Evropa“. Opisuje svoja pomorska potovanja.

Anton Melik je izdal knjigo „Ameriška Slovenija“. Knjiga je nepopolna, ker pisatelj upošteva samo eno politično skupino Slovencev v Ameriki.

Bertoncelj-Arko: „Dhalaugiri“. To je edinstveno delo v slovenski literaturi. Opisuje argentinsko odpravo na Himalajo. Udeležil se je odprave tudi Slovenec Bertoncelj. To zelo zanimivo in poučno knjigo je izdala Sl. Kult. Akcija.

DRAMATIKA

Ta je bila lani najslabše zastopana. Uprizorili so sicer štiri izvirna dela, v knjigi pa ni izšlo nobeno. Eno — Javorškovo „Povečevalno steklo“ — je cenzura vzela iz sporeda.

To bi bili glavni podatki o slovenski leposlovni knjigi doma in v zamejstvu za leto 1956. Kar je izdala Kulturna Akcija, lahko naročite pri podpisnem. — Zvonimir Hribar, 30 Urana Rd., Lavington-Albury, N.S.W.

Vsem sodelavcem, naročnikom in prijateljem pozdrav in vscilo:
Blagoslovljen BOŽIČ in srečno NOVO LETO!

MISLI

Nekaj tega, nekaj onega

Ivan Šepetauc

PO DOLGIH LETIH SEM IMEL z družino priložnost, da sem bil pri slovenski službi božji. To je bilo na rožnivoensko nedeljo v Blacktownu. Škoda, da je morala pridiga zaradi birme odpasti. Zelo po domače sem se pa počutil v cerkvi zaradi slovenskega petja. Vsa čast pevcem, samo malo krepkeje bi lahko dali glasove od sebe. Preveč boječe se mi je zdelo. Iznenadilo me je, da sem videl med pevkami svoje stare znanke: gospo Putrovo s hčerko Mimico, pa gospo Tušovo. Rad bi večkrat prišel, pa na žalost za sedaj ne gre. Smo le predaleč na severu. Čudim se, ko slišim, da mnogi, ki so prav blizu, ne prihajajo kot bi lahko. Ali so že tako mogočni, da jim Boga ni več treba?

Slovenske službe božje so v Avstraliji redke. Kot katoličani in Slovenci bi se morali potruditi ne samo za redno udeležbo, ampak tudi za to, da bi jih bilo več. Saj nas je veliko tukaj, pa še zmerom prihajajo novi. Družine, fantje, dekleta. Vsak ima željo, da se čimprej postavi na lastne noge. Družine si skušajo postaviti dom, fantje iščejo nevest, dekleta upajo najti dobrega in pridnega ženina. To je vse prav in tako mora biti. Ne smemo pa pozabiti, da nismo prinesli v Avstralijo le vsak samega sebe. Ne, prinesli smo s seboj dediščino naših očetov. Je vseeno, iz katerega kraja rojstne domovine smo prišli. Vsi smo prinesli s seboj vonj senčnih gozdov, cvetovih vinogradov, sončnih planin. Z vsem tem pa sadove slovenske kulture. To si moramo ohraniti tudi tu. še več — dati moramo te dragocenosti novi domovini. Med te dragocenosti spada tudi naša katoliška zavest.

Te dni sem imel živo v spominu, kako sem kot 12leten fantek na Brezjah prisostvoval kronanju Marije Pomagaj. Bogve, če je še kdo na tem kontinentu, ki je takrat gledal, kako je škof Jeglič pričvrstil zlati kroni na Marijino in Jezuščkovo glavo. Minilo je od

tedaj 50 let. Kako bi človek pozabil, pa naj bo še tako daleč od doma, da je izšel iz globoko vernega naroda? Le kaj zmoti ljudi, da jim te reči niso več mari

Še nekaj bi rad položil na srce družinskim očetom in fantom, ki si mislijo ustanoviti družino. Glejte na to, da vas ne zaslužni avstralska industrija! Da vas ne pogoltnjejo tukajšnja vele mestala

Delo v tovarnah naj bi bilo za naše ljudi le začasno. Za začetek je seveda treba izrabiti priložnost za dober zaslužek. Cilj za pozneje naj bi bil — lastna zemlja, ne samo lasten dom. Povsod je dovolj posestev naprodaj. Z majhnim „depozitom“ postanete lahko posestniki zemlje. Ne mislite, da sem v službi kakšnih agentov. Govorim iz prepričanja, da človeka osreči zemlja, ne pa tovarna. Posebno nam Slovencem je takorekoč prirojeno, da smo kmetovalci. Na to bi morali biti ponosni. Končno le tudi za Avstralijo velja, da je kmečki stan steber človeštva. Je res dosti težko začeti obdelovati zemljo na novo, toda izplača se. Koliko zadovoljstva prinese z lastno roko zasejana bilka! Raste, cvete, prinese sad. Kmet je gospod na svoji zemlji, tovarniški delavec pa? Dokler je mlad in močan, je dobrodošel pri strojih, ko se postara, mora na cesto.

Boste dejali: Tu so vse druge razmere, nič ne vemo, kako bi začeli, kako bi se lotili kmetijstva. To je res, pa ne tako zelo res, da bi se ne izplačalo na to misliti. Pišem iz lastne izkušnje, ne le iz kakih knjig. Kot nekdanji državni agronom v Makedoniji zdaj že osem let prakticiram poljedelstvo v tej deželi. Povem vam, da je tudi tukaj to prav hvaležno podjetje. Če bi se kdo zanimal, naj ve, da vsak čas lahko dobi pri meni brezplačno vsestranska navodila in nasvete. Moj naslov dobite pri uredništvu MISLI. Prav vesel bom, če se bo kdo obrnil name. Za sedaj pa lep pozdrav vsem Slovencem širom po Avstraliji.

„ŽAR“

je list za avstralske Slovence, ki ga ne gre zamenjavati z listom MISLI.

Je samostojen list, ki ga lastuje in urejuje g. Ljenko Urbančič. Naslov: 232 Alfred St., Nth. Sydney, NSW.

Doslej je izdal tri številke, za Božič ima iziti dvojna: za nov. in dec. Tel. BF 1085.

Stane 30 šil. za 12 mesecev.

„MISLI“

so list za avstralske Slovence, ki ga lastujejo in izdajajo slov. duhovniki v Avstraliji.

Urednik: p. Bernard Ambrožič, 66 Gordon St., Paddington, N.S.W. Tel. FA 7043 - 7044.

Stane 20 šil. za 12 števk.

„MISLI“ ne gre zamenjavati z listom „ŽAR“.

„Elite“

Slovenci v Melbournu in okolici!

Ne pozabite, da lahko naročite obleko pri slovenskem krojacu. Izdeluje po želji in najnovejši modi obleke za moške in ženske. Ugodne cene, tudi na odplacilo. Nudi vam tudi lepe srajce iz svicarskega blaga, kravate in podobno.

JA4758

JOZEF SERNEL

JA4758

55 BRUNSWICK STREET, FITZROY, MELBOURNE, VICTORIA

High-class Ladies and Gent's Tailor. Exclusive European styles.

Trije fantje arestatje

MIRKO, MILKO IN ŽIVKO so imeli vsak po petnajst let. Mladostna porednost jih je privredla v poboljševalnico, podobno ječi.

Nekoč so sedeli skupaj na vrtni klopi in Mirko je listal po znanem tedniku. Zagledal se je v oglas, ki je ponujal lepe nove hiše. Bile so svetlo barvane, streha je bila zelena, okoli hiše prijazen vrt.

„Ja, ko bi moja mati imela tako hišo“, je pokazal Milku, bi morda jaz ne sedel v poboljševalnici“.

Milko je pogledal, pa nič rekel. Obrnil je list in se zagledal v oglas,

ki je prodajal lepe nove avtomobile.

„Ja, ko bi moja mati imela takle avtomobil, bi jaz morda ne sedel tukaj...“

Pokazal je oglas Živku. Pogledal je, obrnil list in se zazrl še v Mirkoovo hišo. Mislil je na mater, ki ni imela ne hiše ne avtomobila. Imela je samo njega, edinega sinka.

Odložil je tednik, vprl komolec ob koleno in si z dlanjo podprl glavo. Čez čas je rekel:

„Ja, ko bi moja mati imela dobrega sina, bi jaz prav gotovo ne sedel tukaj...“

Pleterje na Dolenjskem.

„Dokler je dan“

NEIZREČENO SEM BIL VESEL, ko sem prejel pismo od prijatelja, pesnika in pisatelja Vinka Beličiča, v katerem mi poroča, da se v Trstu tiska njegova peta lep slovna knjiga. Bo zbirka 15 črtic in ima iziti v prvi polovici decembra pod naslovom: *Dokler je dan*.

Beličič piše: „Dolgo sem se boril sam s seboj in tehtal: bi ali ne bi? Končno sem se odločil in sedaj sem našel mir. Zdi se mi, da bo to moja zadnja knjiga v Evropi in verjetno edina slovenska, ki izide v Trstu v letu 1957.“

Čitateljem MISLI je Vinko Beličič vsaj delno znan po lepoti jezika in svežini ter pristnosti izrazov. V majski številki je bilo objavljenih nekaj njegovih „biserov“, nabranih

iz njegove pesniške zbirke „Pot iz doline“. To je bilo doslej njegovo zadnje leposlovno delo.

Pisal sem pisatelju in ga naprosil, naj mi pošlje v Avstralijo nekaj izvodov nove zbirke: *Dokler je dan*. Imam upanje, da se mi posreči tu prodati vsaj nekaj izvodov. Naprosil sem ga tudi, naj izvede, ki jih bo sem poslal, podpiše.

Knjiga bo stala samo 10 šilingov. Tisti, ki jo želijo prejeti, mi pošljite svoje naslove. Dajmo pridnemu delavcu priznanje, da kupimo veliko njegovih knjig. S tem mu damo pobudo za nadaljnje ustvarjanje. Ne bodimo preskopi, temveč velikodušno podprimo resničnega umetnika! — Zvonimir Hribar, 30 Urana Rd., Levington-Albury, N.S.W.

ZUPANOVA MICKA PRIDE v Sydney

GLEJ OGLAS NA STRANI 5

NAROČNINA MISLI — £1-0-0 letno

PORAVNAJTE NAROČNINO

Slovenci

v Perthu in okolici!

Kupujte vse svoje potrebščine

največji trgovini Zapadne Avstralije

pri **BOANS-u**

SLOVENSKA ZEMLJA, KI SE DANES ZIVI NA NJEJ NAS ROD. NA ZALOST SE DRZAVNE MEJE NE KRIJEJO Z NARODNOSTNIMI.

PRAVCA OD DESET BRATOV

Ta pravljica je deloma napisana v enem mnogih slovenskih dialektov. Uganite, kateri dialekt je to, in sporočite urednistvu MISLI. Tisti, ki bo prvi sporočil pravilno resitev, dobi za nagrado lepo knjigo.

KO JE V GRIMU PROPADLO mogočno cesarstvo, tada je živela tam za Karpati, u današnji Ukrajini, družina, ki je imela 10 sinov, puno ovac in druge živine. Pasli so živino in obdelovali zemljo in živjeli v miru z vsemi sosedi. Očetu te družine so rekli Slovan.

Otroci so zrastle, so se poročili in si naredili vsak svojo družino. Domače zemlje je postalo premalo, da bi še naprej redila vedno večjo družino. An takuo, sada adan sin, sada ti drugi, je zapustil očetovo hišo in šel s svojimi ovci in otroki na tisti kraj, koder tada ni bilo nobednega gospodarja.

Tisti, ki mu je bilo ime Rus, je šel proti sončnemu vzhodu. Ustanovi se je na veliki planjavi, ki je dajala puno kruha, in iz njega družine je nastal ruski narod.

Njega brat Belorus je šel proti severu. Naselil se je tam, kjer je danes Bela Rusija. Brat Poljak je šel proti sevropadu in se je nase-

liu okuole Baltiškega muorja. Tam je Poljska. Družina Lužice, četrtega brata, je prišla v kraje na zapadu Poljske, blizu današnje šlezije.

Sin Ukrajinec se je naselil po krajih blizu očeta in se razvil v velik narod. Šesti brat Makedonec je ubral pot ob Črnem muorju, je prebrel reko Donavo in se ustaviu tam pri Greciji. Brat Bolgar je od njega na čamparno, brat Srb pa na te pravo. Brat Hrovat je zavil od Srba proti zapadu in se naselil ob reki Savi in vse do Adrijanskega muorja.

Tam je pa naadankrat zagledu brata Slovenja. Brat Slovenj ni šel po ravnem iz očetove domovine. Ni se ustrašil hribovitega sveta in je šel po dolinah in breguovih iskat nove domovine. Za njim sta šla brat Čeh in Slovak in se naselila po krajih nad reko Donavo okuole Dunaja. Slovenj je paršil v kraje ob robu alpskega sveta in se ustaviu nad furlansko nižino.

„Tu bo moja domovina in tod bo živu moj rod“, je dejau. In žena Slovjenka mu je narodila puno otrok in imenovali so se Slovenci, otroci očeta Slovenja in matere Slovjenke. In svoje kraje še dandanašnji imenujejo Slovjenščino.

PRIHOD

Od gora karpatskih vro krdela . . .
Kakor reka silna in deroča
poplavlila so že vsa cvetoča
polja, sela, trge, mesta bela.

Padla je Celea v kup pepela,
ali vojska vseuničujoča
šele tam ustavi se, kjer Soča
v Salicanumu ovinek dela.

V prah poklekne in odpaše meče
in na žrtvenike zlatoruna
jagnjeta položi v čast Peruna.

„To bo meja“, vojskovodja reče.
In na Brda onostran pokaže:
„Tam naj bodo naše zadnje straže.“

Dr. Alojzij Gradnik.

PRIHODNJA STEVILKA MISLI

bo dvojna — za jan. in febr. 1958. Iziđe okoli 1. februarja. To je že navada, bo tudi letos tako.

V drugi polovici januarja bomo razposlali naročnikom KOLEDAR-ČEK in kuverte s pismom za po-

ravnavo naročnine. **NUJNO** že zdaj prosimo, da poravnate naročnino kakor hitro mogoče. Mnogi ste ostali dolžni tudi za leto 1957 . . . Boste poravnali tudi za nazaj? — Upravnik.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

ISKRENO SOZALJE

ge. Jozici Sajnovic v Melbourne ob izgubi dobre matere, umrle v domovini 30. oktobra 1957.

Rajnici vecni pokoj!

NEW SOUTH WALES

Cooma.—Pogumno sem stopala v prostost, v svobodo, kjer ni tiranstva. Ko sem bila že vrh Karavank, sem se še enkrat ozrla na rojstno vas in videla dim iz domačega dimnika. Solze so mi tiho spolzele po licu in se raztopile kot snežinke, ki padajo na zemljo.

Kmečka smo mladina, trdna kot gore, ki obkrožajo nas in v nebo strme. Ljubimo naš narod, naše pesmi

glas, in ob trdem delu pojemo vsak čas.

Morala sem se hitro obrniti in nadaljevati pot. Šlo je vse po sreči. Slika s Karavank pa mi je ostala globoko v srcu. Spet in spet mi oživi v spominu, posebno sedaj, ko se bližajo božični prazniki. Kako z veseljem sem jih vsako leto pričakovala! Veliko snega, burja okoli oglov, v sobi pa toplo in še topleje v srcu. Kako prijetno je bilo kramljati ob jasliah in drevesčku in čakati na polnočnico. Po poti v cerkev in nazaj je bila vsa naša notranjost prevzeta od pesmi: Sveta noč. Nič nismo čutili mraza, nič utrujenosti. Res pa so po prihodu domov tudi kranjske blobase po svoje pripomogle k vsestranskemu božičnemu občutju. Zdaj smo daleč od Karavank, Božič se obeta v teh krajih ves drugačen. Razlika se bo pač bridko občutila, dokler se ne privadimo novim krajem. Spomini, spomini — ti bodo pa pač še in še splavali tja, odkoder smo se umaknili pred dušecim tiranstvom.—Milena Bulovec.

Cringila.—Sporočamo, da smo prejeli pošiljko knjig in listov, ki ste jo poslali, in se iz srca zahvaljujemo. Zelo ste nas razveselili, ker je toliko lepega v tej pošiljki, da nas vsak prosti čas vabi k sebi, da čitamo. Ob večerih kar pozabimo pogledati na uro in se zgodi, da nas polnoč zaloti pri branju. Če pojde tako naprej, kmalu ne bomo imeli nič več čitati in bo treba naročiti novih knjig in listov. Ker nismo še dolgo v Avstraliji, smo zelo iznenađeni in veseli, da se tu dobi toliko lepega branja v slovenščini. Velike hvale vredni ste, ki se trudite za vse to. Se bomo kmalu spet oglasili.—Družina Tomažič.

Moree.—Zahvaljujem se za list MISLI. Ko sem ga prebiral, se je umikal mraz iz duše, ki je pogrešala slovenske besede, odkar sem moral zapustiti domovino. Tu v mojem sedanjem kraju ni slovenske duše, da bi se pogovoril z njo v svojem jeziku. A zdaj sem dobil slovenskega prijatelja, ki me bo redno obiskoval in se z mano po domače pomenil. Ta prijatelj je list MISLI. Prav lep pozdrav njemu in Vam.—Ferdo Pestotnik.

Sydney.—Spoštovani p. urednik! Pošiljam Vam nekaj vrstic za božično številko. Če so za rabo, prav. Če niso, pa kar v koš z njimi. Naj pripomnim, da sem v slovnici več-

rat „fasala cvek“. Bodite iskreno pozdravljeni.—Skromna Slovenka. (Spis je kar čeden in tudi slovnici ni kaj reči. Vaš podpis je pa več kot „skromen“—nezadosten je, ker ne pove Vašega pravega imena. Vsaj za urednika se mora vsakdo podpisati s pravim imenom, drugače ni z objavo nič. Tudi za list bi bilo najbolje, če bi pod vsakim spisom stalo pravo ime pisavca. Vendar so pri tem včasih zadostni razlogi, da se naredi izjema.—Ur.)

Sydney.—Pri krstu so bili zadnje čase pri nas: Tomažek Škurnik, Lane Cove. Oče Maks in mati Ljudmila. Botra sta bila Tomaž Klinar in žena.—Nadica Horvat, Woollahra, oče Franc, mati Olga. Botra Karel Celin in žena.—Sara Majdica Rudolf, Ashbury. Oče Dušan, mati Jela. Botrica Neva Rudolf.—Silvija Karbič, Marrickville. Oče Izidor, mati Marta. Za botra sta bila Andrej Barič in žena Stana. Vsem iskrene čestitke, pa tudi drugim, ki zanje ne ve Kroničar.

Sydney.—Poročili so se v zadnjem času: Edvard Golja in Kristina Kenda, živita v Moss Vale, N.S.W. V Avstralijo sta prisla vsak po svoji poti iz okolice Tolmina. Za priči sta bila nevestin brat Ivan in Lojze Hvalič.—V Waverley sta se poročila Ivan Kovač iz Hrvatske in Ida Mihalič iz Hrušice na Krasu.—V soboto 28. dec. se bosta poročila v Paddingtonu Vladimir Puc, Snowy, doma iz Studenega, in Lidija Maršič, Sydney, doma iz Sočerge, Slovenija.—Vsem prav iskrene čestitke!

QUEENSLAND

Brisbane.—Vsem Slovencem želim vesele božične praznike in jim pošiljam skromno

NOVOLETNO VOŠČILO

Kaj Slovenci naj želimo, v novem letu si voščimo v tuji avstralski deželi?

V Trstu in v Ljubljani beli, v Mariboru in Gorici, v Celju in pri Gospej Sveti, kjer so Soča, Sava, Drava kakor sestra pri sestrici: vsem teptanim po krivici dan svobode naj zasveti iznad našega Triglava!

Maksima Fon.

Cairns.—Z veseljem smo prejeli list MISLI, lepa hvala. Zdaj smo pa zvedeli od doma, da imamo v Avstraliji strica, ki je šel 1. 1927 v Argentino, od tam pa v Avstralijo. Naslova ne vem. To je Jožef Andrejčič, doma iz Volč pri Tolminu. Star je okoli 60 let. Kdor bi vedel zanj, je lepo naprošen, da sporoči na moj naslov. Že vnaprej najlepša hvala.—Paulina Gregorič, 49 Miles St., Cairns, N. Qld.

VICTORIA

Melbourne.—Dramska skupina našega Slov. kluba je 22. novembra v Kensingtonu dala rojakom svoj prvi kulturni večer, ki ga je organiziral SKM. Da imamo Slovenci v Avstraliji potrebo tudi po takih prireditvah, je dokazal obisk, ki ga je bila predstava deležna. Čeprav je bil naš večer na petek, ki ni ravno najpripravljen dan za kaj takega, so prihiteli Slovenci od blizu in daleč, da prisostvujejo temu velikemu dogodku. Uspeh je bil lep. Komaj nekaj dni po izvedbi kulturnega večera je uprava SKM dobila nešteto prošenj, da bi celotni program ponovili. Brez dvoma bo SKM skušal prošnjam ustreči.

Da bi pa potem ne nastala zopet praznina in molk, je v načrtu nov program, ki naj bi ga v kratkem začeli študirati. Zaenkrat šteje dramska skupina le malo ljudi in so možnosti za izbiro dobrih programov še nekoliko omejene. Upam pa, da bo dramska skupina pridobila novih sodelavcev, čim se bodo ljudje prepričali, da je naše delo resno.—Srečko Košir.

Zgoraj: Mitja Jese in Lilijana Zdravil. Recitacija „Doktor“.

V sredi: Pavle Renko in Evelina Zdravil v duospevu „Železna cesta“. Harna nihar Stanko Hartman.

Spodaj: Srečko Kosir (zupan), ga. Tinka Verbic (Micka) in Toni Wergles (Anze) v igri „Zupanova Micka“.

MELBOURNE!

VICTORIA!

MELBOURNE!

Slovenski klub vljudno vabi na

SILVESTROVANJE

Prahan Town Hall, Greville St.

31. dec. 1957 ob 7. zvečer.

Odbor.

ŽUPANOVA MICKA PRIDE v Sydney

GLEJ OGLAS NA STRANI 5

Geelong!

POZOR!

Geelong!

Slovenski klub v Geelongu vas vabi na

FREE LIBRARY HALL, McKillop St., East Geelong

Dne. 26. dec. 1957

ŠTEFANOVANJE

Pricetek ob 7. zvečer.

Odbor.

Izpod Triglava

V LOGATCU so imeli v avgustu ogromen požar, ki ga je baje povzročila gola neprevidnost. Pogorelo je lesno-industrijsko podjetje in škodo cenijo na več kot sto milijonov dinarjev. Takoj so se pa lotili obnavljanja podjetja in izrazili upanje, da bo obrat spet stekel kmalu po novem letu.

ŠKOFLJICA pri Ljubljani ni imela dobre pitne vode. Letos so potegnili do nje ljubljanski vodovod, ki teče preko Rudnika in Lavrice.

PO VSEJ SLOVENIJI so se vršile v oktobru in novembru volitve: v občinske odbore, v okrajne odbore, v zbornice proizvajalcev itd. Kakšen uspeh so imele, še nimamo poročil. Seveda jih tudi treba ni, ker so bile volitve „ljudske“ in vsi razni odbori prav enako „ljudski“. Razume se samo po sebi, da je tudi zmaga pri vseh volitvah na strani „ljudskih“ volilcev.

ZA MOHORJEVO DRUŽBO v Celju je bogoslovni profesor dr. Janžekovič napisal knjigo o Bogu. Razprave so se sukale okoli vprašanja, kako se imata med seboj vera in veda. Poročilo ve povedati, da knjiga „ni mogla iziti“. Bolj verjetno se zdi, da ni smela iziti, ker pač komunisti niso dovolili.

Dr. ALOJZIJ RANT, ki smo lani poročali o njem, da je po novi maši odšel za kaplana v Begunje pri Cirknici, je zdaj že župnik v Št. Vidu nad Cirknico.

NOVE ŠMARNICE, ki so jih letos brali po vseh cerkvah v Sloveniji, so imele naslov: Z Marijo pri Gospodovi daritvi. Spisal jih je kaplan Štefan Štainer. Ker v tisku tudi „niso mogli iziti“, jih je dal mariborski škof razmnožiti na domač stroj, da so jih mogli razposlati vsem župnijskim uradom za uporabo v cerkvah.

V LJUBLJANI se je v septembru zaključila v prostorih Moderne galerije mednarodna razstava grafike, ki je bila odprta od srede junija. Od Slovencev je razstavila svoja dela dvanajstletna umetnikov. Med imeni se navajajo Miha Maleš, Božidar Jakac, Tone Kralj in drugi. Prvo nagrado je odnesel Francoz, drugo pa Slovenec Zoran Mušič.

IZ SLOVENIJE v Italijo in obratno v „Obmejnem pasu“ se vrši živahen promet. V dveh letih, odkar so prehodi uveljavljeni, so zaznamovali blizu 6 milijonov in pol prehodov v obe smeri. Na laški strani so pozdravni napisi na naslov obiskovalcem v štirih jezikih: laščini, angleščini, francoščini in nemščini. Slovenci so torej v Italiji

pač „benvenuti“ in „willkommen“ itd, niso pa „dobrodošli“, čeprav bi po londonskem sporazumu vsekako morali biti ...

V VASI MORAVCI v Prekmurju je kmet Zorko zaroval marelico na vrtu z električno žico, da bi mu tatovi ne odnesli zrelih sadežev. Njegova 14letna služkinja Lizika šmigoc je šla marelice samo pobirati, pa se je po neprevidnosti dotaknila žice. Električni tok jo je na mestu ubil.

V HOTEDERŠICI pri Logatcu so župnika za nekaj mesecev poslali v ječo, ker je faranom posojal knjige. Takoj po vojni je sicer javil oblastem, da ima v župnišču veliko knjižnico in v njej tudi mnogo takih knjig, ki se ne ujemajo s današnjo „stvarnostjo“. Oblasti so prišle in odnesle tretjino knjig. Glede ostalih niso dale župniku nikakih navodil. Mislil je, da jih lahko daje ljudem za branje. Pa ni bilo tako. Zalotili so ga in obsodili. Izgovarjal se je, da so bile knjige pregledane. Dobil je odgovor: Če je oblast premalo pregledala knjižnico, bi jo moral ti sam in ugotoviti, kaj je in kaj ni v skladu z današnjo stvarnostjo ...

PLETIŠČA, slovenska vas ob meji v Benečiji, že več poletij kliče na pomoč kosce iz sosednjih vasi onkraj meje: Breginja, Loge, Sedla. Domači možki so namreč skoraj vsi po svetu, kar je značilno tudi za druge kraje v slovenski Benečiji. Letos je pa Pletišča doživel sredi košnje, na sv. Roka dan, strašno hudo uro s točo. Celo travo je tako razbilo, da niso imeli kosci kaj kositi. Toča je segla tudi v bližnji dve vasi Brezje in Prosnid.

Posreduje: Ga. DRAGA ROŽAR

NA POZIV V ZADNJI ŠTEVILKI je sprejela posredovanje pisemskih stikov med fanti in dekleti zgoraj imenovana gospa. Podpisani sem prepričan, da gospa želi pomagati iz najboljših namenov, zato objavljam tu njena navodila. Fantje in dekleta, ki se žele poslužiti njene postrežbe, naj se ji zglašijo z enakim zaupanjem. Razume se, da je to samo poskus. Če se obnese, prav. Če ne, škode ne more biti. — Urednik.

POZIV IN PRAVILA

1. Vabim fante in dekleta, ki bi si želeli s poštenim dopisovanjem dobiti ženina ali nevesto slovenske narodnosti, da mi pošljejo svoje naslove. To velja za vso Avstralijo.
2. Upoštevala bom samo resne ponudbe, za prismojarije v tem poslovanju ne bo mesta.

3. Fantje in dekleta, ki se bodo odločili, da mi pišejo, naj vsaj na kratko opišejo svoj položaj, starost in še kaj takega, kar bo olajšalo izbiro naslovov, ki jih bom skušala nasvetovati za dopisovanje.

4. Vsakemu pismu naj bo priložen vsaj par poštinih znamk, zakaj delo in čas rada darujem, ne morem si pa nalagati finančnih bremen.

5. Zavezujem se s častno besedo, da bom pisma in v njih zaupane zadeve držala sama zase. Moja naloga bo samo ta, da v osebnih pismih sporočim imena in naslove prosilcem in prosilkam. Ne bom pa poslala nikomur takega naslova, ki se mi ne bo sam ponudil.

6. Pišite mi na naslov: Gospa Draga Rožar

C/ MISLI
66 Gordon St.
Paddington, N.S.W.

SLOVENC V SANTIAGU, Chile

(Odlomek)

KOLIKO JE SLOVENCEV V SANTIAGU in okolici, se ne ve. Računajo, da jih je nad 200. Mnogo je med njimi primorskih rojakov. Spočetka so se morali zelo trdo boriti za svoj obstanek. S svojo pridnostjo so se uveljavili in stojijo zelo dobro. Grošelj ima sredi mesta dobro opremljeno mizarstvo delavnico. Špur izdeluje silno fine kasete za radijske aparate. Naročil ima toliko, da jih mora odklanjati. Žal mu je, da nima v svoji najmodernejši opremljeni delavnici Slovencev. Z domačini si ne more pomagati. Ko jim ob sobotah odšteje plačo, jih tja do torka ali srede ne vidi več. Ne vrnejo se na delo, dokler niso plače zapili ...

Zobec ima bogato založeno trgovino z jestvinami, vinom in sadjem. Odjemalci si ne prestopajo podajajo kljuko. Pirnat ima svoj trgovski lokal blizu Zobca. Izdeluje okusne slaščice. V Casablanci so si Kepčevi uredili mehanično delavnico in so zelo zadovoljni. Omenil sem le nekaj imen tistih, pri katerih sem se osebno zglasil.

Žal pa nimajo Slovenci v Santiagu ustanove, ki bi jih povezovala. Prva leta, ko so prihajali v deželo, ni bilo nikogar, ki bi jih organizacijsko povezal. Danes, ko so se osamosvojili in razpršili, potrebe po skupnosti ne čutijo več toliko. Poleg tega niso imeli nikoli te sreče kot oni v Argentini, da bi prišli do svojega duhovnika. Količkor mu čas dopušča, skrbi za Slovence lazarist g. Drago Pokorn, ki so ga komunisti ignali iz Kitajske, toda kot kurat v eni največjih bolnišnic redkokdaj more zapustiti svojo službo. Vsako četrto nedeljo v mesecu ima v kapeli bolnišnice, kjer je predstojnica s. Vincencija Kaplja, slovensko službo božjo. Pride kakih 50 rojakov. (Rojaki v Sydneyu, vas je na tisoče, pa vas pride komaj toliko po enkrat na mesec kot v Santiagu, kjer jih je 200!!! — Ur). Več ne more storiti. Zato si vsi Slovenci v Santiagu vroče želijo in ne prestopajo prosijo,

da bi kak slovenski duhovnik iz Argentine hotel postati njih dušni pastir.

Sestra Vincencija Kaplja je stebel slovenskega občestva v Čilu. Po njeni zaslugi se lahko zberejo Slovenci v kapeli ogromne bolnišnice, da prisluhnejo slovenski besedi in se razveselijo ob slovenski cerkveni pesmi. S. Kaplja prva pohiti na kor in v slovenskem zboru navdušeno igra in prepeva v božjo čast.

G. Vinko Marinčič je prišel v Čile že pred drugo vojno in ima vplivno mesto v Santiagu. Je tajnik katoliškega emigrantskega odbora. Pred kratkim je oskrbel na eni od radijskih postaj oddajo, ki je zelo pripomogla k večjemu poznanju slovenskega imena med Čilenci.

Zelo sem bil vesel tudi male Anice Zajčeve, ki živi v Santiagu s svojo mamo v skromnih razmerah, pa polna čiste mladosti. Anica je stara 11let in ima izredno lep glas. Ko so ga odkrili v šoli, so deklico takoj povabili, da nastopa na radijski postaji. Poje v štirih jezikih. Čilenci pravijo in pišejo o njej, da poje jugoslovansko, pa tudi hrvaško! Hrvatje so v Čilu zelo znani, saj so zasedli skoraj vso obalo do Ognjene zemlje. Tako smo Slovenci tudi v Čilu skoro vedno potisnjeni v ozadje. Enačijo nas s Hrvati, Srbi, Poljaki, Čehi, Rusi — le Slovenci nismo skoro nikdar. Ali nismo pri tem tudi sami precej krivde? Premalo poudarjamo, kdo smo.

Mala Anica torej prepeva na radijske plošče in njene plošče so v Čilu med najbolj priljubljenimi. Ker pa priimek Zajc ne zveni umetniško in je tudi Anica preveč vsakdanje ime, so ji Čilenci dali novo: Nadia Milton. Pod tem imenom jo poznajo vsi Čilenci in ji navdušeno ploskajo. Toda Anici zaenkrat vsa ta priljubljenost ni nič zlezla v glavo. Preprosta je in ponižna. Vsako nedeljo poklekne k obhajilni mizi. Slovensko govori zelo dobro in tudi pisati zna, čeprav v Santiagu ni priložnosti za slovenske tečaje kot je v Buenos Airesu. — Jože Jurak v „Duhovnem Življenju“.

STONE BEZJAK

Tel. 326

Box 109, Cooma, N.S.W.

Tel. 326

Nudi Slovincem kjerkoli:

PISALNE STROJE, Olympia, Olivetti, Hermes itd.
KLAVIRSKA HARMONIKA, Hohner, Scandalli, Serenelli itd.

RADIOAPARATE, Philips, Kriesler, H.M.V. itd.
FOTOAPARATE, Leica, Retina, Voigtlander, itd.
APARATE ZA BRITJE, Remington, Sunbeam, Philishave itd.

HLADILNIKE IN SIVALNE STROJE. — Vse blago s tovarniško garancijo. Franko po postu.

Narocilnica: Zanimam se za

Ime in naslov

ZUPANOVA MICKA PRIDE v Sydney

GLEJ OGLAS NA STRANI 5

VOJNA

Kadar stoletna, stara rana
človeštva spet se razboli v človeku,
kadar ljubezen spet ji darovana,
za ničevost vtopljena v vekov veku;
kadar se želja spet vžge v hrepenenju
po časti, slavi, zemlji in po zlatu,
kadar čez noč zavlada smrt življenju
in ko se duh človeštva zviija v blatu,
tedaj se mater glas zaman vzdiguje,
zaman so vzdih, solze in trpljenje,
dokler se stolp sovraštva ne sesuje,
da spet rodi se blago koprnenje
po delu v brazdi in po sobi čisti
in po veselem smehu sočloveka —
da spet se želja vžge v ljubezni tisti,
ki jo zavrženo odplavlja reka.

Tedaj pa „otrok“ poleg strte vaze
osramočen stoji in drobce zbira
in izmišlja modre si izraze,
da vzrok pojasni drznega nemira.

Karel Kodrič.

Z VSEH VETROV

GOZDNI POŽARI so skoraj ves november divjali v neposredni okolici Sydneya. Napravili so ogromno škodo in pretili upepeliti cela okoliška mesteca in vasi. Le z velikim naporom so jih rešili gasilci, dostikrat z nevarnostjo za lastno življenje. Sydneyski meščani smo se nasitili dima, ki je po cele dneve zavijal mesto v pusto megleno kopreno, da smo izgubljali apetit za vsakdanjo hrano. Bati se je le, da tudi december in še kak mesec za njim ne bo dosti doljši. Avstralska suša res ni igrača, ogenj pa tudi ne. Žal, da mnogi ljudje tega ne uvidijo, pa se igrajo z ognjem in povzročajo gozdne požare.

SLOVENC V ZDA in Kanadi zbirajo med seboj denar za vzdrževanje zavoda šolskih sester v celovcu in sicer v Mohorjevi hiši. V zavodu stanujejo dekleta, ki obiskujejo slov. gimnazijo. Doslej je zbiranje uspešno in sestre so že dobile nekaj sto dolarjev. Poziv na zbiranje so podpisali pisatelj Karel Mauser, bivši poslanec Janez Brodar in prof. Janez Sever. Objavili so pismo sester, v katerem beremo: Sedaj je v Mohorjevi hiši že vse živo. Sestre imamo v internatu dva oddelka, enega za starejša dekleta, drugega za majhne deklice. V drugem krilu Mohorjeve hiše sta pa enaka oddelka za fante in dečke, ki jih prevzamejo letos salezijanci. Kako lepo je videti dolgo vrsto slovenske mladine, ki je zbrana pri nas iz vse Koroške in pohaja slovensko šolo!

OBA SPUTNIKA nista tako nevarna svobodi poedinca kot je nevaren padec generala Žukova, je dejal g. Aston, predstavnik avstralske liberalne stranke. Po mnenju tega Avstralca je bil Žukov resničen ruski junak. Samo komunizem more človeka tako ponižati kot je Hruščev ponižal Žukova. Komunizem ne trpi ljudi, ki ne znajo skriti svoje duševnosti. Treba je, da smo mi v Avstraliji neprestano na straži in ne pustimo, da bi komunizem prodiral med nas. Na žalost avstralska delavska stranka ne stori ničesar zoper prodiranje komunizma med tukajšnje delavstvo, je še dodal g. Aston. Tajništvo njegove stranke je poskrbelo, da je bila javnost obveščena o govoru g. Astona.

Dr. Stanko Kociper, znan med nami posebno po svoji knjigi „Mertik“, je napisal novo povest ali roman: Na božji dlani. Knjiga je na seznamu Slov. Kult. Akcije v Argentini, že dotiskana. Šteje po poročilu do 400 strani. Kociprovo največje delo dosedaj je bil roman „Goričanec“, ki je izšel med vojno v domovini. Po vojni se Kociper ni pojavil s kakim večjim delom in so ga že nekako „izzivali“, naj se pokaže. Menda je na tihem pisal sedanji roman, ki poznavalci literature napovedujejo o njem, da bo nekaj posebnega.

O TITU trdi svetovni tisk, da je res bolan in ni zbolel po padcu Žukova samo „diplomatično“. Malo pred Žukovim porazom je namreč napovedal svoj obisk v Moskvi za obletnico revolucije, potem ga je napadel hud revmatizem, je bilo objavljeno. Udeležbo pri proslavi je odpovedal. Zdaj poročajo, da je res bolan in da mu nagaja tudi želodec. Baje so ga zdravniki že davno silili na operacijo, pa ni hotel ubogati. V Moskvi sta bila samo Kardelj in Rankovič, pa nista prav vedela, kako naj se vedeta. Hruščevu sta nekaj podpisala, nekaj pa ne. Delegatje iz ostalih satelitskih dežel so podpisali vse, kar je Hruščev zahteval. Seveda je zdaj spet dosti ugibanja, na kateri strani ploča stoji Tito in z njim Jugoslavija.

HRUŠČEV zna biti en dan silno sladak in se mu usta cedijo besed o miroljubnosti Sovjetije, drugi dan pa žuga z uničenjem vsem „upornim“ deželam. Spet in spet požuga Turčiji, češ da hoče napasti Sirijo — seveda pa podpihuje Turčijo Amerika ... Hruščev „rožlja“ z vodljivimi izstrelki, ki da bodo razbili Ameriko v nekaj hipih po turškem napadu na Sirijo. Pa še drugega orožja da ima Sovjetija na pretek. Sovjetski znanstveniki lahko na povelje Hruščeva pritisnejo na gumb in v Ameriki bo suša, da bo strah. Lahko pa tudi kjerkoli druge na svetu. Živčna vojna je po Hruščevi zaslugi — ne samo zaradi Sputnikov — v polnem razmahu.

FRANCIJA je po dolgih političnih krčih dobila novo vlado, ni pa doživela kaj prida olajšanja v notranjih in zunanjih napetostih. V pravo sršenovo gnezdo se je spreminila, ko je prišlo na dan, da sta

Amerika in Anglija začeli pošiljati orožje Tuniziji. Tunizija je ena „neopredeljenih“ dežel, ki potrebuje pomoči od drugod. Če ne dajo zahodne sile, bo pač dala Sovjetija. Francozi so pa prepričani, da bo Tunizija delila prejetorožje z Liberijo, ki je s Francijo hudo sprta. Tako se je križajo politični interesi vse vprek. Anglija in Amerika skušata potolažiti svojo zaveznico Francijo, pa bo šele bodočnost pokazala, kako uspešen bo ta napor.

V BENETKAH so imeli v gledališču „Fenice“ šest koncertov italijanske in jugoslovanske glasbe. Iz Jugoslavije so vzeli največ hrvatskih komponistov, izmed Slovencev pa Slavka Osterca, Lucijana M. Škerjanca in Matijo Bravničarja. Koncerti so se vršili v poletnem času, ko je sezona v Benetkah na višku.

GOZDNI POŽARI v okolici

Sydneya so ob prelomu novembra in decembra ponovno in še huje vzplamтели. Dve vasi so domala uničili. Raba vode in ognja v mestu so oblasti izredno omejile. Nevarnost obstaja še kar naprej, dež se še zelo obotavlja ... Požar v obliki vojne tudi še zmerom grozi, trenutno skoraj pred nosom Avstralije. Velike napetosti so med Indonezijo in nizozemskim delom Nove Gvineje, ki jo Indonezija hoče zase. Komunistična Kitajska hujska Indonezijo. — ZDA je v skrbeh in negotovosti zavoljo Predsednikovega zdravstvenega stanja skoraj v enaki meri kot zavoljo napredovanja sovjetskega prestiža v svetu. — V Maroku tepejo Špance in obratno, v Algiriji Francoze in obratno. Zmerom kje kaj vzplamti, pa se spet poleže. Spet in spet je potrjena stara resnica: Svet sam sebi miru ne more dati ...

BO ALI NE BO — UMETNI DEŽ?

DEŽJA MANJKA, ZATO JE AVSTRALIJA taka. Od vseh kontinentov najbolj suha, od vseh dežel najbolj prazna.

Ker narava ne da dežja, naj ga da znanost, pravijo. Umetni dež, ki naj bi bil, bo še zmerom naravni dež. Ne gre za to, da bi znanstveniki dež ponaredili. Za to gre, da s svojo bistroumnostjo ustvarijo pogoje, pod katerimi bo narava laže dala dež.

Kako pa narava napravi dež? Skušajmo prav preprosto povedati.

Topel zrak, ki se razgreje tik ob površju zemlje, vsrkava vase vodne pare, kjerkoli jih dobi. Največ kajpada iz morja. Vodne pare so silno drobne kapljice, ki se očesu v zraku kar porazgube. Kadar je zrak okoli nas jako nasičen z njimi, čutimo njegovo „vlažnost“, vidimo pa kapljic ne.

Toplota dviga zrak kvišku in z zrakom se dviga v vis tudi vlaga. Čim višje se dvigne tako nasičena zračna plast, tem hladneje ji je. Ohlajen zrak se stisne, nevidne kapljice vodne pare pridejo med seboj v v ožji stik in se sprimejo. Zlijejo se druga v drugo, naraščajo in se pokažejo očem od daleč kot — oblaki.

Medsebojno sprijemanje kapljic olajšujejo v podnebnju nevidni drobni praški, ki jih je ozračje polno. Prihajalo z zemeljske površine z dimom in drugače, iz morja kot silno fini solni kristalčki, pa tudi iz vseirja od meteorjev in drugače. Na te drobce se obešajo kapljice in se v ugodnih okoliščinah odebele v kaplje. Če z debljostjo postanejo tako težke, da jih zrak ne more več držati v višini, začno padati. Če je zrak visoko gori zelo mrzel, nekatere teh kapljic in kapelj zmrznejo in nanje se oprijemljejo nadaljnje kapljice, ki primrznejo na prejšnje. Ko padajo, večasih dosežejo zemljo kot sneg, večasih kot toča ali sodra. Zgoditi se pa, da se med padcem skozi toplejšje zračne plasti spet stope in padajo na zemljo kot dež.

Ko nam gre za to, da bi se poučili, kako si znanstveniki zamišljajo umeten dež, je treba vedeti dveje. Prvič je dognano, da s pomočjo današnje znanosti ni misliti na umeten dež, kjer niso že zbrani v zraku oblaki. Brez oblakov ni dežja. To pa tudi vemo, da vsak oblak še ne pomeni dež. Nekateri so „jalovi“

in sami od sebe ne morejo dati moče iz sebe. Toda prav pri tem upa znanost poprijeti in napraviti umeten dež.

Za tako namerno proizvajanje dežja pridejo v edinstven upoštevanje isti že omennjeni drobci prahu in kristalčki zmrzline v oblakih. Več ko jih je, bolj je verjetno, da pride do dežja. Zato skušajo znanstveniki iz letal, ki se povzpno nad oblake, „posejati“ oblake z zdrobljenim suhim ledom, ki se razprši mednje kot leden prah in prisili vlago, da se sprime s temi drobci in izoblikuje dovolj težke kaplje, ki morajo začeti padati. V tem je torej vsa skrivnost umetnega dežja.

Pravijo, da so se poskusi te vrste že prav dobro obnesli, toda le za kakšno kvadratno miljo na široko. Kaj naj to pomeni, če in kadar vlada suša nad polovico Avstralije? Ogromnega dela — in denarja! — bi bilo treba, če bi hoteli „posejati“ s suhim ledom oblake nad dvema, tremi državama ...

Iščemo boljše rešitev. Treba je najti snov, ki bo nadomestila suhi led in svojo nalogo bolje opravila. Nekaj že imajo: „silver iodide“. Ta snov gori in se spušča v oblake kot dim. Razleže se zelo na široko in daje vodnim param nešteto drobcev, ki so ji potrebni za ustvarjanje večjih kapelj. Upajo, da bo tako mogoče izzvati umeten dež nad zelo prostranimi pokrajinami.

Naj že pride iz tega resničen uspeh ali ne, gotovo je, da Avstralija dela v tej smeri zelo resne poskuse. Prav zadnja leta se je vrgla v to reč z vso vnemo. Nikjer ne svetu ni tolikega zanimanja za stvar, čeprav tudi drugod delajo poskuse. Potreba je bila pač od nekdatj mati novih iznajdb in odkritij.

Že dve leti delajo veikopotezne poskuse na Snowy Mountains v zvezi z drugimi načrti tam gori. Poročajo o lepih uspehih, vendar je rečeno, da bo treba še nekaj let, preden bodo imeli umeten dež „na žnorce“.

In če ga bodo imeli — ali bo Gospod Bog hud, ko svet posega zmerom bolj v njegovo področje? Še vesel bo! Saj je od nekdatj njegovo načelo: pomagati ljudem, da si sami pomagajo. Zato jim je dal možgane v trde butice, v možgane pa doberšen kos svojega stvariteljskega razuma. — Hotimir.

IZ SLOVENSKE DUHOVNIŠKE PISARNE

"CHRISTMAS PRESENT" SYDNEYU

Z veseljem poročamo, da pride za letošnji Božič za stalno v Sydney č. g. dr. Ivan Mikula, ki je lepo šte-

vilo let deloval med Slovenci in drugimi katoličani v Perthu, W.A. Zdaj so mu predstojniki od-

kazali dušnopastirsko delovanje na vzhodni obali Avstralije v državah N.S.W. in Qld. Mnogi tu ga osebno poznamo, po imenu pa gotovo vsi. V preteklem juliju je obhajal srebrni jubilej mašništva.

Njegov naslov v Sydneyu bo:

Sacred Heart Convent,
New South Head Rd.,
Rose Bay, N.S.W.
Telefon: FU 6230.

Gospodu kličejo MISLI v imenu tukajšnjih Slovencev najiskrenejši: DOBRODOŠLI! Njegov prihod smatramo za najlepši božični dar.

SYDNEY!

Slovenska polnočnica bo zopet letos istotam kot druga leta. Cerkev sv. Patricka na Grosvenor St., blizu postaje Vynyard, kjer so tudi sv. maše za Slovence vsako drugo nedeljo v mesecu. Naj spet pripomnimo, da je naša polnočnica v spodnji cerkvi, vhod poseben, nekoliko na desno od glavnih vrat v gornjo cerkev.

Ob desetih se bo začelo spovedovanje, med polnočnico sv. obhajilo.

Posebno božično spovedovanje tudi v cerkvi St. Francis, Paddington, v soboto pred 22. decembrom od 4-6 in od 7-9 zvečer.

MAYFIELD-NEWCASTLE- GRETA

V nedeljo pred Božičem, 22. decembra, služba božja za Slovence in Hrvate v znani cerkvi sv. Alfonza (Ave Maria), Mayfield ob 11. uri.

Spovedovanje pred mašo in prejšnji večer kot po navadi.

V Greto (Camp) pride duhovnik v nedeljo popoldne in bo povabil Slovence in Hrvate k božični spovedi.

(Konec s strani 5.)

ZA VSE DELA

Z uvajanjem Kidričevih zamisli so komunisti v nekaj letih po vojni popolnoma spremenili gospodarsko in družbeno sliko dežele. Vsi tisti ljudje, ki so skozi „delovne štabe“ ali drugače odšli v industrijo, so kmalu pozabili na svoje krpe zemlje, ki je medtem že postala navadna gmajna. Uživali so se v proletarsko miselnost, ki je zelo drugačna od kmečke. Zdaj jih naenkrat isti režim goni nazaj na kmete, ne da jim pa sredstev, da bi zapuščeno zemljo spet spremenili v rodovitno grudo.

Še več! Celo kmetom, ki so ves čas ostali na grudi, so naprtili novih bremen. Obdavčili so jim vprežno živino, vozove, poljedelske stroje, preproste pluge, sploh vse poljedelsko orodje. S tem je režim onemogočil kmetu, da bi sprejel nazaj proletariata, ki ga je mesto izrglo, in ga zaposlil, čeprav dela ne manjka.

Sprašujemo se, kaj upa režim s temi ukrepi doseči.

Dvojni cilj ima pred seboj.

Z novim obdavčenjem so upali, da bodo uničili malega kmeta, ki bo moral svojo zemljo prepustiti večjim, močnejšim. Z zemljo vred bi moral uničeni mali kmet tudi samega sebe postaviti v službo večjim kmetom. Tako bi počasi nastale v deželi nekake farme močnih posestnikov na eni strani, na drugi pa proletariata kmečkih delavcev. To bi bilo idealno stanje za komuniste — po ovinkih bi dosegli isto, v čemer se jim ni obneslo naravnost: združiti kmetije v nekake kolhoze, ki bi ostali v posesti velikih kmetov le tako dolgo, dokler bi jim komunisti pustili. Nekoč bi vsa lastnina prešla v državne roke, vsi kmetje bi postali popolnoma odvisni od režima, kakor so že industrijski delavci. Seveda tega komunisti zaenkrat še ne povedo na vsa usta.

Trdoživosti našega kmeta gre

zahvala, da ta nakana komunistov ne uspeva po načrtu. Kmet se otepa brezposelnega mestnega proletariata in si pomaga po svoji pameti. Komunisti so bili prisiljeni, da so si glede brezposelnih zastavili drugačen cilj. Drže jih v rezervi, da z njimi pretijo zaposlenim, češ: delaj in molči, sicer boš šel ti na cesto, saj jih je polno, ki čakajo na zaposlitev. Tako održe nezadovoljne pod kontrolo, da si ne upajo odpreti ust. In tudi res vsakega godrnjača hitro pokličejo v pisarno in mu dajo papir, ki pomeni „odločbo o odpovedi delovnega razmerja.“

Tako vidimo, da se kmet še zmerom kolikor toliko otepa, delavec je pa popolnoma zaslužjen.

Kaj pa sindikat — „zaščitnik“ delavstva?

Če vemo — in to dobro vemo — da so vsi funkcionarji od najnižjih do najvišjih člani partije, je odgovor lahak. Kar pride „od zgoraj“, iz gnezda politbiroja, je vse dobro in prav. Sindikat si je zapečatil usodo že takoj v začetku, ko je pristal na to, da se stavke postavijo izven zakona, ker bi „vsaka stavka bila naperjena proti interesom delavstva, ki ima itak oblast v svojih rokah...“ Vsakdo ve, da je to višek ironije, pa zaenkrat ni pomoči od nikoder.

Tako je torej stanje po uvedbi „nove ekonomske politike“ v naši domovini. Na kratko sem skušal povedati, da bi lahko nanizal primerov v nedogled. Bolj ko komunisti preizkušajo svoje teorije, bolj se zapleta vse skupaj v nove vozle in zanke. Nobena razlaga s pomočjo „skokov“ in „vrelšč“ in podobnih visokih izrazov nič ne pomaga, z vsemi poskusi domišljavi krmarji bijejo sami sebe po ustih. Počasi bo že evolucija sama napravila „skok“ v pravo smer in „vrelšče“ bo vrnilo pravi pomen geslu, ki je zdaj gola fraza: „Za vse dela, za vse kruhal!“

WOLLONGONG!

Peta nedelja je ta mesec prva pobožna, 29. decembra. Služba božja za Slovence in Hrvate ob 5. popoldne v katedrali kot po navadi. Eno uro pred mašo spovedovanje.

BRISBANE!

Slovenski duhovnik bo obiskal rojake v Brisbanu takoj po Božiču.

Ostal bo med njimi še za novo leto, 1. januarja.

Službo božjo bo imel v cerkvi St. Mary's, Sth. Brisbane, na vogalu ulic Marivale & Peel. To je pri prvi tramvajski postaji, ko se pride čez most „Victoria Bridge“.

V soboto 28. dec. pop. in zvečer spovedovanje.

V nedeljo 29. dec. ob 10. uri dop. sv. maša s pridigo, pred mašo spoved.

V torek 31. dec. popoldne in zvečer spovedovanje.

V sredo 1. jan. ob 10. dop. sv. maša s pridigo, pred mašo spoved.

Če bo vmes še kakšna druga pobožnost, bo oznanjeno v cerkvi.

Vsi rojaki in rojakinje prav iskreno vabljeni!

MELBOURNE!

Polnočnica v St. Louis Church, Stawell St., Burnley. Ni bilo mogoče najti večje cerkve. Škoda!

Božične pesmi začnemo o pol dvanajstih. Po polnočnici takoj še ena tiha sv. maša.

Spovedovanje od 10. do popoldne, ki se začne točno.

Spovedovanje tudi že od 7-8 (sveti večer) v St. Francis Church na Elizabeth St. Istotam ob isti uri v soboto po božiču.

ST. ALBANS

Spovedovanje v soboto 21. dec. od pol osmih dalje.

Pete litanije v nedeljo 29. dec. ob pol petih pop. Vabljeni tudi rojaki iz Melbournea.

GEELONG

Spovedovanje v ponedeljek 23. dec. v cerkvi Sv. Družine, Separation St., Bell Park. Od 7. ure zvečer dalje.

Nedeljska maša zopet 12. januarja istotam ob desetih. Nujno vabljeni, da prihajate vsako drugo nedeljo v mesecu v večjem številu kot doslej.

BALLARAT

Božična spoved v petek 20. dec. o pol osmih zvečer. Če vas bo kaj več, ob osmih kratka pobožnost.

BONEGILLA in drugi kraji

V dnevih pred božičem bo slov. duh. iz Melbournea obiskal tudi Bonegillo in še kak kraj, kjer je več rojakov. Rojaki po deželi, ki bi radi opravili spoved v svojem jeziku, pišite na naslov: P. Bazilij Valentin, 19 A'Beckett St., Kew, Vic.

ADELAIDE

Božična sv. maša na Božič ob 4. pop. v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh. Spoved od 2. ure dalje.

Ljudsko petje med mašo. Pojte VSI!

MOLITVENIKI

Imamo še na ponudbo lepe molitvenike KRISTUS KRALJUIJ po 1 funt, nekaj izvodov pa v izredno lepi opremi po 30 šil.

Imamo molitvenik DOBRI PASTIR z velikimi črkami po 1 funt.

Imamo tudi še nekaj izvodov VEČNO ŽIVLJENJE po 1. funt z rdečo obrezo, 28 šil. z zlato. Ta molitvenik je že pošel, pa ga mislijo v Celovcu na novo tiskati.

Naročajte na naslov MISLI.

DRUGE KNJIGE

Imamo v zalogi tudi več povestnih in poučnih knjig, ki jih lahko naročate pri MISLIH. Zahtevajte imenik in cenik teh knjig, pošljemo takoj.

SOCIOLOGIJO delo dr. Ahčina v 3 zvezkih, posebno priporočamo. Skupna cena za vse 3 zvezke 3 funte, posamezno 1. in 2. zv. po 1 funt, 3. sam stane 30 šilingov.

ZBORNİK-KOLEDAR za 1958

iz Argentine pričakujemo v kratkem. Bo zelo imenitna knjiga.

Cena: en funt in poština 2 šilinga.

Naročajte rojaki iz N.S.W. in Qld.: MISLI, 66 Gordon St., Paddington, N.S.W. Drugi kraji: P. Bazilij Valentin, 19 A'Beckett St., Kew, Vic.

Najiskrenejša voščila z željami za obilje božičnega blagoslova in sreče v novem letu 1958 pošiljajo vsem rojakom in rojakinjam slovenski duhovniki v Avstraliji

Dr. Ivan Mikula

P. Bernard Ambrozic

P. Bazilij Valentin

POŠTENJAK

Eden dosedanjih naročnikov in rednih plačnikov nam je poslal zadnji obrok naročnine in dostavil: Ne pošiljajte mi več lista, ker me tako branje ne zanima.

Napravil je pošteno. Odpovedal je, dolžan ni ostal ničesar. Toliko drugih prejema in molči, čeprav tudi njih tako branje ne zanima.

Nikomur ne zamerimo, če ga tako branje ne zanima. List MISLI

izhaja v podporo katoliške in slovenske zavesti med rojaki v Avstraliji. Zato je tak, kakoršen je. Ne moremo pričakovati, da bo kot tak vsem ugajal. Tako pač je.

Prosimo pa to: Kogar MISLI ne zanimajo, naj bo tako pošten kot oni zgoraj omenjeni. Sporoči naj nam, da lista ne bo več, pa zavoljo tega ne bo noben Sputnik priletel nanj izpod neba. MISLI bo pa le prihranjen kak šiling.

KOTICEK NAŠIH MALIH

Prisrčno pozdravljeni, otroci!

Danes imamo prav malo prostora odkazanega, ker moramo končati povestico. Naj vam samo povem, da se je spet oglasila Boletova Neva

in poslala pesmico. Tudi Anamarija Haborjeva je poslala pisemce. Bomo oboje objavili prihodnjič. Pa naj še drugi kaj napišejo za prihodnjič.

Zdaj pa takoj k naši povestici!

PEKLENSČEK Z BELIM REPOM

(Konec)

Mojster je bil delal vso noč in je ta čas dremal na stolu med igračkami.

Peklenšček z belim repom se splazi do majcenega Arabčeka, ki je kazal jezik in molil prst proti zaprti škati. Peklenšček je škatio odprl. Notri je bil tobakov prah. Peklenšček je nekaj zaščegetalo v nosu in je kihnil: An-či-hi!

Mojster se je zbudil, zagledal peklenščeka in zavpil:

„Odkod pa ta rogati nagajivko med igračami?”

Peklenšček je odprl usta, da bi govoril, toda še enkrat je moral kihniti: An-či-hi!

Mojster se je zasmejal in rekel:

„Aha! To pa bo nekaj. Lepo igračko bom napravil. Tale nepovabljeni gost mi je dal novo misel. Peklenšček z belim repom bom napravil. Pa kihaj bo in vpil: Bog pomagaj!”

Takoj je začel. Ves dan in vso noč je delal. Drugo jutro je bila igračka narejena. Mojster je navil vretence na peklenščekovem hrbtu, peklenšček je dvignil glavo, kihnil: An-či-hi, pa takoj tudi dostavil: Bog pomagaj!

Mojster je veselo vzkliknil:

„Take igračke pa še nel. Oj, ta je res nekaj vredna. Kje si zdaj ti,

peklenšček, da vidiš, kakšnega tovariša sem ti naredil?”

Živi peklenšček z belim repom se je pa bil sinoči zmuznil v cev za dim pri peči in je ves zaverovan opazoval mojstrovino delo. Ni se oglasil. Mojster je postavil igračko na visok stol in se je veselil kot otrok. Ker je bil pa zelo truden, je kmalu zaspal.

Živi peklenšček je splezal iz cevi, se približal igrački in dejal: „Igračka je meni podobna. Na, še mojo dušo naj ima!”

Tisti trenutek se je spremenil v majhen drobec in zlezel v igračko. Toda notri se je srečal z mojstrovim srcem.

„He-e, peklenšček, kaj pa lažiš sem noter?”

„Kdo pa si, ki me sprašuješ?”

„Košček mojstrovega srca sem. Brez mene bi bila igračka mrtva. Tako pa jaz privlačujem otroke in naredim, da jim od veselja zapolje srce.”

„Tako torej? Ti ljubiš otroke, zato jim prinašaš veselje? Tudi jaz imam rad otroke. Toda ne pustijo me k njim. Prosim te, ne goni me odtod. Tudi jaz bi rad videl otroke in se z njimi veselil.”

„Prav, pri meni ostani. Kmalu bodo otroci sami prišli k nama.”

Od zunaj se je zaslišalo ropotanje avtomobila. Mojster se je

prebudil. Vstopil je bogato oblečen mož. Dve deklici je držal za roke. „Najnovejšo in najbolj čudno mojstrovino nam pokaži!”

Mojster je navil peklenščeka. Ta je dvignil glavo, zinil, kihnil in zavpil: Bog pomagaj!

„Očka, kupi, kupi mi ga!” je zaprosila mlajša deklica.

„Počakaj, da ga sama navijem”, je silila starejša.

Začne vrteti vretence, pa je navijala tako nasilno, da je v igrački žalostno zaškripalo. Tedaj je živi peklenšček, skrit v igrački, rekel mojstrovemu srcu:

„Ta deklica ni vredna igračke. Prvi dan jo bo polomila.”

Mojstrov srce je razumelo.

„Koliko stane igračka?” je vprašal tuji mož.

„Še ni naprodaj, gospod. Sem jo komaj naredil, nagledati se je moram.”

Bogataš je nejevoljen odšel in deklici z njim. Kmalu je vstopila žena z majhnim dečkom. Ogledala sta si peklenščeka in fantek je vzkliknil:

„Mamica, kupi mi ga! Nikomur od otrok ga ne bom pokazal, čisto zase ga bom imel.”

Živi peklenšček v igrački je spet nekaj šepnil mojstrovemu srcu in mojster je ženo odslovil.

Pred večerom je prišla mojstrova služkinja. Svetlolasega sinka je imela s seboj. Videl je čudno igračko in zašepetal mami:

„Oh, pogledj, mamica, kako je lapa ta igračka! Peklenšček z belim repičem! Oh, ko bi bil moj! Kako bi se jaz in moji prijatelji lepo igrali z njim!”

„Ko pa nimamo denarja za tako drago igračo”, je žalostno rekla mati.

Tedaj je živi peklenšček vtretje pošepetal mojstrovemu srcu. Mojster nekaj pomisli, vstane, vzame v roko igračko in reče dečku:

„Vzemi ga, v dar ti ga dajem.”

Mamica in sinko od veselja vso noč nista zatisnila očesa. Čudni peklenšček je sedel na majavi mizi in venomer klical: Bog pomagaj!

Drugi dan je deček sklical vse svoje male prijatelje in vsi so bili od srca veseli čudne igračke. Ponoči pa, ko sta mati in deček zaspala, je v njuno revno hišo priletel angelček s svetlimi perutnicami, prijel živega peklenščeka za roko in ga peljal v nebeški vrt.

„Poglej se v studencu”, mu reče angelček.

Pogledal je in videl, da je ves — bel . . .

Pri tisti priči so mu odpadli rožički in beli repič. Na ramenih so mu zrasla angelska krila. Smel se je igrati z angelčki na nebeškem vrtu, ali vleklo ga je nekam drugam. Stekel je nazaj na zemljo proti tisti revni hiši, vstopil in takoj ogrel temačno hišico z nebeško svetlobo. Zlezel je v čudno igračko in sklenil, da bo vedno ostal v njej skupaj z mojstrovim srcem. Ves srečen je bil, ko je gledal, koliko veselja je darovana igračka napravljala revnim otrokom.

Tako, otroci, pri kraju smo s to povestico. Upam, da vam je všeč in da ste se iz nje marsikaj naučili. Zlasti dobrote do vseh, ki so ljubezni potrebni.

Iz vsega srca vam želim blagoslovljen Božič in veliko lepih dni v novem letu! — Vaša Neva.

V SMRLINJU

(Konec)

Narte Velikonja.

XXI.

Bajtar Zvirk je sedel tri dni v svoji bajti in varoval krsto svoje hčere. Liter vina je imel na mizi in kos kruha. Počasi je iskal vino in pod večer gledal pozorno skozi okno. Mraz je pritisnil in dnevi so bili jasni. Čakal je prvo noč, da se privleče megla preko Čavna; svetil je mesec, čakal je drugo, in zunaj je bilo svetlo kakor po dnevu, šele četrto noc se je pooblačilo; od juga je pritisnil vroč veter in v zraku je visel dež.

Zvirk se je napotil na pokopališče in se ustavil pod velikim križem.

„Vsi smo tvoji otroci, Kristus iz Nazareta, vsem daj večni počitek pod svojimi nogami. Oprala je svoj greh ob zadnji uri s pokoro v duši; usmili se je, da bo stala vsaj v zadnjem kotičku nebes in bo kot grešna hči bajtarja Zvirka deležna tvoje glorijske in tvojega miru!”

Začel je kopati grob, grob v žegnani zemlji in na domačem pokopališču; zemlja je bila otajana in se je rezala kakor testo. Metal je prst iz jame in molil nerazumljive molitve.

Ob deseti uri je bil grob že izkopen; zlezel je čez zid nazaj domov, odprl krsto, iz katere je udaril težak duh, pokropil Polonco v slovo in nato spet zaprl rakev.

„To žegnano vodo, da ti bo lažje, hči moja, da ne boš tožila očeta na sodnji dan!”

Oprtal je krsto in jo po bližnjici skozi grmovje, čez ograde in pašnike nesel na pokopališče.

„Vzemi grob srce mojega življenja in kri mojega srca!” je Zvirk molil v silni muki in krčeviti bolesti nad odprtim grobom. In zagrebel je s svojima golima rokama lastno hčer. Narahlo, skrbno je rahljajl prst na njeno krsto in jo močil s svojimi solzami.

„Še pozvonil ji bom v večni počitek”, je modroval in stopil k cerkvi. Vrv so bile privezane h križnemu oknu in Zvirk je s pobožnim srcem povlekel zanj.

Čudno je jeknil zvon v noč in Zvirka je neprijetno streslo. Ubito in tesno se je odbil glas od hriba. V farovžu se je zasvetila luč. Zvirk se je prihulil in oddrsal ob zidu.

„In niti zvoniti ji ne smem, kakor da ni bila krščena pri farnem krstnem kamnu”, je razmišljal na grebenu nad cerkvijo. Sova je skovikala pod njim in jug je vlekel skozi bukovje, da je še zapoznalo listje šušljalo skozi veje na tla,

„Pa ti bodo le zvonili, še nocoj ti bodo zvonili!” je govoril sam pri sebi in skočil čez klanec in jo ubral preko njiv. „Še nocoj ji bodo zvonili, da bo pomnil Moro, kdaj sem pokopal svojo hčer!”

Pri Gravnarju pa so fantje in dekleta vsovali to noč pri mrliču. Zateglo se je razlegala žalostna pesem:

„Ena žalost me spreha,
da pojdem iz tega kraja,
iz tega kraja v drugi kraj,
ker tukaj zame nej.”

S čudnim sme hlačajem okoli usten je starka, sama kost in koža, ležala na belem odru; v sobi je dišalo po lojevi sveči in fantje so v kotu žgali brinje na žerjavi.

Vi njihovo pesem je udaril iz noči strašen krik:

„Gori, gori!”

Vasovalci so planili na noge in se usuli pred bajto: Visok, krvavordeč plamen je že plapolal skozi drevje.

„Moru gori streha nad glavami!” je dejal eden fantov.

„Le naj gori!” se je oglasil Filip.

„Toda živina, živina!” se je domislila Lojza. „Žival je nedolžna!”

„Res je, žival je nedolžna!” je potrdil Filip in v srcu se je sramoval prejšnjih besed.

„Živino moramo rešiti!” je zaklical fantom, ki so se spustili za njim po bregu proti pogorišču.

Pustili so mrliča samega, le stara Čota je dremala v kotu in kimala z glavo.

Našli so hišo in skedenj v plamenu. Nekaj ljudi se je pehalo okoli ognja in vlačilo pohištvo iz hiše in vino iz kleti. Nekaj jih je bilo že pijanih ob sodu, ki so mu odbili veho. Mence je krilil z loncem vina v roki in vpil:

„Le dajte, rešite, dajte!”

Hlevu se je že vdiral streha.

„S poti se spravi, žolna pi-pijana!” je sunil Filip v stran Meceja.

„Če je kje kaj žreti, si takoj zraven!”

„Vsi na pričo, da mi je dejal žolna. Vsi na pričo, fantje, da je dejal . . .”

„Seveda je dejal!” je sunil nekdo od strani vanj in ga prekuncil čez podzidek.

Planili so ve hlev in z največjo muko iztirali iz dima konja in krave. Svinja je divje krulila v klonici, ker so nanjo že padali ogorki. Filip je hotel po njo, toda tisti hip se je sesul v klonico strop nad njo.

„Filip!” ga je povlekel nekdo za roko, „pusti in reši se!”

Zagrabil je v kotu še jagnje, ki je skakalo v prekatu, in ga nesel iz hleva.

OGLASNA DESKA

O SLOVENSKEM
DRUŠTVU, SYDNEY

ČESTITAMO!

Društvu se je posrečilo, da se je pogodilo s cerkvenimi oblastmi za podaljšanje najema hiše na 121 Queen St., Woollahra, ki je že splošno znana pod imenom: Slovenski dom. Podaljšanje velja za eno leto, nadaljnja pogodba ni izključena.

Od preteklega septembra dalje je Slovenski dom pod upravo Slovenskega društva in doživlja mesec za mesecem večjo popularnost. Tudi gostje izven Sydneya in N.S.W. se ob svojem obisku našega mesta kar hitro zatečejo v Slovenski dom. Ne najdejo vedno tega, česar si najbolj žele — prijetne domačnosti. Zato različni obiskovalci odnesejo različne vtise. Treba je pa upoštevati, da je vsak začetek težak.

OBŽALUJEMO!

Pred letom dni, ko je Slovenski dom nastopal svojo pot pod imenom *Baragov Slovenski dom*, so MISLI prinesle v 12 točkah razložen njegov namen. V tesnem sodelovanju društva in duhovnika se je začel objavljeni program precej dobro razvijati, čeprav je moglo priti v poštev šele nekaj točk.

Obžalovanja vredno je, da ljudje niso kazali veliko smisla za *kulturno udejstvovanje*: predavanja, pevske vaje, knjižnico, čitalnico, dramatiko, socialno pomoč, gojenje slovenščine in angleščine. Temelji za vse to in tako so bili že postav-

ljeni, celo nekaj stavbe je že bilo — pa se je kmalu vse spet podrlo. Po naših mislih popolnoma brez potrebe.

Kar je ostalo, je za skupnost po večini le še družabnost in ples. Nič nimamo zoper to dvojje, dokler se vrši v pravih mejah, toda veliko veliko premalo je. Zato tudi skoraj ni bilo mogoče drugače kot da je Baragovo ime izpadlo in je samo še: Slovenski Dom. Ljubo nam ni, pa vsiljevati se taka reč ne da.

ALI NAJ — UPAMO?

Kot rečeno, več in več naših ljudi najde pot v Slovenski dom, posebno ob nedeljah za družabnost.

Ker je pisarna, ki jo vodi Ljenko Urbančič, po večini zmerom odprta, prihajajo tudi med tednom v raznih zadevah in so postreženi po najboljših možnostih. Vsaj kolikor slišimo.

Ali smemo upati, da se bodo med vedno večjo množico, ki spoznava Slovenski dom in se tam zbira, našli ljudje, ki bodo poklicali nazaj v življenje KULTURNI KROŽEK in nadaljevali tam, kjer je delo prenehalo v avgustu?

Če ne kaže, da bi glede tega izrazili upanje, naj pa izrazimo samo svojo iskreno — ŽELJO!

Karkoli dobrega bosta v danih razmerah napravila Slovenski Dom in Slovensko društvo, ne glede na to, kdo je pri vodstvu, bo nam in vsem uvidnim rojakom v veselje in zadoščenje.

NA TELEFONU

KNJIGA O LEPEM VEDENJU
naroča:

„Kadar klices koga po telefonu, zahteva vljudnost, da se mu najprej predstavis. Če se sploh se ne poznata, povej razločno celo ime in dodaj se druge oznacbe o sebi, da bo poklicani kar najhitreje razumel, s kom ima opraviti. Potem sele spregovori o zadevi, ki mu jo zelis sporočiti.“

Tako uči knjiga in je prav, da

tako uči. Kako je pa na telefonu v resnici?

Sedel sem v pisarni Slovenskega doma in se pogovarjal z g. Urbančičem, kar zapoje telefon. Ljenko poskoči:

„Halo! Tu Slovenski dom.“

„Ali je tam g. Urbančič?“

„Da, Urbančič govori.“

SYDNEY!

N.S.W.

SYDNEY!

POBOŽIČNA ZABAVA

Slovenskega društva na Stefanovo

Paddington Town Hall

Rezervirajte mize pri tajniku

121 Queen St., Woollahra. Tel. FB 1085

Odbor.

„Dober dan. Kako ste pa kaj?“

„Hvala, kar gre. Kdo pa govori?“

„Ali boste jutri v pisarni?“

„Verjetno ne ves dan. Kdo pa govori?“

„Jaz bi vas rada obiskala. Kdaj naj pa pridem?“

„Točno še ne vem. Morava se dogovoriti. Kdo pa govori?“

„Jaz sem jutri prosta, lahko pridem, kadar rečete.“

„Prav. Čakajte. Pridite ob dveh. Kdo pa govori?“

„Torej se vidiva ob dveh.“

„Oprostite, rad bi si zapisal ime, da vem, koga naj pričakujem. Smem še enkrat vprašati: Kdo pa govori?“

„O saj me ne poznate, jaz pa tudi vas samo po imenu.“

„Jaz pa vas še po imenu ne. Zato bi res rad vedel, s kom mi je čast.“

„Hi hi hi. Mmmm. No ja, Marica sem.“

„Draga moja, Maric je vse polno na svetu. Kako se pišete, če smem vprašati?“

„Mmmm ... Pater Bernard me pozna.“

„To je prav lepo. Sem prepričan, da vas še marsikdo pozna. Ampak s tem ni meni zaenkrat prav nič pomagano.“

„Pater Rok me tudi pozna.“

„Žal, tudi s tem mi ni nič pomagano.“

„Hi hi hi. Tudi potem ne bo nič pomagano, če povem, kako se pišem. Naj bo kar samo Marica. Saj ne mislim priti zato, da bi vam bilo pomagano. Zato pridem, da boste vi meni pomagali, če boste tako dobri.“

„Prav rad, če bom le mogel. Torej kako naj zapišem? Marica — kaj? Gospa ali gospodična?“

„Hi hi hi! Kako ste pa radovedni! Ali ste še ledik? Hi hi hi!“

Ljenko se je nervozno prestopil in že odprl usta, da bi ji zabrusil nevljudnost, kot je zaslužila. Vendar se je premagal. Še dosti mirno je rekel:

„Torej zapišem: Neka Marica pride ob dveh. Na svidenje!“

Položil je slušalko in dejal skozi zobe:

„Z nekaterimi ljudmi je prava muka. Vse ti pove, samo imena ne. Takih-le klicev nič koliko. Že naprej te spravijo v slabo voljo, potem pa hočejo, da jim po najboljših močeh pomagaš. Le kje so se učili manir ...“

Pritrdil sem in sklenil, da napišem za javnost. Bom poslal v MISLI, da ne bo kdo dejal: Urbančič sam je napisal. Ni! Napisal je nekdo, ki se ni dolžan Marici predstaviti: Nikoli je ni videl in nikoli po telefonu klical. Zato se lahko podpiše z ne-imenom: NEZNAN.

Šele sedaj je zapazil na polomljenem pohištvu sedeti Mora, ki je obupno in ves skrušen strmел v plamen.

V prvem hipu je Filipa nekaj sunilo, da je stisnil pest in zobe, toda ob pogledu v plamen in njegov obupni, od ognja čudno obsevani obraz, je tajal v njem vso jezo in sovraštvo. Fant se je obrnil v stran in povsili roke mrtvo ob sebi, kakor da v njih ni moči.

Tisti hip se je oglašil zvon, ki je bil plat zvona. V noči, ob strašnem ognju, je bil glas zvona mrtvaško enakomeren, groze poln, kakor da velja mrliču.

Zvirik pa je bežal preko slemena in se polblazno smejal predse:

„Pa ti le zveni in kres ti gori kakor k porokil!“

Pri Gravnarju je videl luč in stopil v prazno sobo. Čota je še vedno dremala v kotu.

„Zdaj bi videla, stara, kako gori!“ je govoril, kropeč mrliča s smrekovo vejico.

„Pozdravi Polonco, staral!“ je dejal, nato trdno in trdo sedel k njenemu vnožju, se zadovoljno stresel in se trdno smehljaj v pest.

XXII.

Drugi dan je bila Zalkina poroka. Škvarča si je že opomogel od strahu. O prikazni, ki jo je videl v rebri, pa ni nikomur črnil besede. Zvirka ni spoznal in uverjen je bil, da je videl strah. Mrzilo ga je po hrbtu ob misli na temno krsto in senco, ki ga je s tako silo vrgla v jarek. Vznemirjalo ga je vse to in dejal si je, da je v slabo znamenje.

Prišel je z veselimi svati po nevesto. Vrata so bila trdo zabita z žebli:

„Hihi,“ se je smejal Škvarča, „ta le lep! Kakšna šala!“

Toda Joža ni bil vrat zabil samo za šalo: z največjo težavo so izruvali žeblje in Škvarča je imel vse sajaste roke.

„Črne roke, nedolžno srce!“ je dejal godec in položil harmoniko na klop.

Oče Žizen je sprejemal svate: ves srečen je cincal okoli Škvarče in mu stiskal roko. Jože se je pa muzal okoli harmonike in s smehom na obrazu je naenkrat skočil iz hiše.

Ob prihodu svatov je Zalka malomarno dala roko Škvarči. Strašen stud jo je obšel, ko ji je stopil bliže.

„Ali si slabo spala? No, pri nas boš boljše!“

„Bog ve, kaj bo!“ je otresla.

„Hihihi, seveda bo!“ je hitel Škvarča.

„Samo, da bo,“ pe pritrjeval Žizen.

In ušla je iz sobe.

„Sram jo je,“ se je režal Škvarča.

„Kako je to prav, da je tako sramežljiva!“

Zalka pa je v tesnem obupu in grozničavem studu stala za voglom ter grizla roke od bolesti, zaničevanja in gnusa.

„Zapodi smrdljivca!“ je dejal Jože, stopivši k nji. „Še je čas!“

In odžvižgal je jezen in žalosten po klancu.

„Vrag prokleti!“ je rohnел godec v hiši. „Sam si škripaj, Škvarča, jaz ti ne bom. Kdo za zlodja je prerezal harmonike, Škvarča? Nekaj ne bo v redu!“ je godrnjal in limal meh.

„Pa na orglice!“ se je smehljajal Škvarča. „Na orglice zaigraj, saj je vseeno!“

„Kdo bo na orglice hodil,“ se je jezil drug. „Pojdimo!“

Kozava družica se je pogledala v zrcalce in si še skrbno popravljala cvetje v laseh. Blaženo se je nasmehljala ženinu, ko je stopil z njo v par. Mali sprevod se je razvrstil, harmonika je sopra in hreščala. Vsak čas ji je zmanjkovalo sape. Drug je vriskal, Zalka je stopala ob njem. Topa, brezbržna in čudno vdana v svojo usodo.

Odkar je po onem obisku pri Lojzi prišla domov, je trpela neznosne muke. Vrgla se je bila na skrinjo in začela na glas jokati.

„Mati, jaz ga ne maram!“

V krčevitem ihtenju je mislila, da ji srce zastane boli in dvoma.

„Vidiš jo deklini!“ je zagrozila mati. „Naprej pritrdi, podpiše pismo in oklice, potem se pa cmeri. Ali nas boš pustila v sramoti? Ljudje bi nas vlekli čez zobe kakor volno čez gredašče. O, ti moj Bog, da bi se ne upala k sosedu in ne k maši. Zlodej te, moti! Moli in priporoči se sv. Miklavžu!“ In mati je pri tem odločno rožljala po peči z grebljico.

Deklica je poskusila še nekajkrat potem in prosila očeta in mater. Slednjič je bila tepena.

Večkrat je klečala v kotu pred Marijino podobo in molila, naj jo razsvetli, da bo vedela, kaj naj stori. In čimbolj se je spominjala, kakšna misel ji je bila prišla takrat, ko je privolila, tem težje, tem bolj zamotano, težko in eizvedljivo se ji je vse zdelo,

Sem Kranjčičev Jurij...

„Pri vsaki prometni nesreči je najboljša pomoč prisotnost duha.“
„To že. Še boljša je pa odsotnost telesa“.

„Marko, ali si mi bil na vsem potovanju popolnoma zvest?“

„Bil, dragica, bil! Kadar sem kje videl kak lep ženski obraz, sem takoj potegnil iz žepa tvojo sliko, se vanjo zagledal in vzdihnil: Izgini, satan!“

Stari dovtipi so še vedno najboljši. Na primer tisti o človeku, ki so ga pred obeženjem vprašali, če bi rad še kaj povedal. Odgovoril je: Dobra bo zame ta šola!

„Ste vraževerni?“
„Sem in nisem. Trinajsti gost nočem nikoli biti, trinajste plače se pa nikoli ne branim!“

Ob morski obali sta sedla na klopcu pod košatim drevesom.

On: „Čudovito, čudovito, čudovito! Takole sedeti, zreti v tvoje prelepe oči in poslušati, kako morški valovi izpirajo skalno obalo...“

Ona: „Oh, to me je spomnilo, da še nisva plačala računa perici ta teden“.

Tilka ima komaj pet let. Rada opazuje letala, kako se dvigajo pod oblake. Oni dan jo je vzel očka s seboj na letalo, da bi tudi sama frčala. Ko so bili že precej visoko, je vprašal:

„No, Tilka, kako ti je všeč?“
„Prav lepo je. Povej mi, očka, kdaj bomo začeli postajati majhni?“
????

Mož stika po omari in prestavlja steklenice.

Žena: „Kaj pa iščeš, vsaj povej.“

Mož: „Nič, nič, pomiri se!“

Žena: „Če iščeš nič, ga kaj lahko najdeš. So ga polne vse steklenice, ki je bilo še zadnji teden v njih žganje.“

Ustavil se je v podeželskem mestu in se odločil, da prenoči tam v „hotelu“.

„Koliko stane soba za eno noč?“

„Imamo dvojno vrsto sob. Prve so po deset šilingov, druge po petnajst.“

„Kakšna je pa razlika med njimi?“

„V tiste po petnajst denemo čez noč mišje pasti.“

UGANKA

Upravnik MISLI je oni dan listal po svojih zapiskih, prijel se za glavo in na vsa usta vpil:

Anin čoran — kje je?

Anin čoran — kje je?

Anin čoran — kje je?

Odgovora ni našel.

Kaj je iskal?

In kar je iskal — ali je bilo za neko Ano ali za MISLI?

Kdor od naročnikov bo prvi poslal pravičen odgovor, dobi MISLI za 1958 — zastoj — Ur.

V Butalah so imeli deteljo. Nekoč so videli, da v deteljo zahaja zajec. Srce jih je zabolelo in so stopili skupaj na posvet. Kako naj preženo zajca, da ne bo imela škode detelja, pa tudi zajec ne? Butalci so bili vedno dobrega srca.

Sklenili so: Zajcu treba povedati, da naj se v 14 dneh preseli drugam, če ne, bomo spet imeli posvet in kaj hujšega sklenili. Vaški policaj je šel in ob detelji na ves glas objavil zajcu modri sklep modrih Butalcev.

Butalci so čakali in hodili gledat, kdaj se bo zajec odselil. Deseti dan je bil še tam, pa to mu ni zamerilo. Ima še štiri dni. Dvanajsti dan se je videlo iznad detelje samo še eno uho. Tako je povedal policaj, drugi še tistega niso videli. Trinajsti dan so nekateri videli, da se detelja prav ob robu njive sumljivo maje, zajca pa ni bilo videti. Štirinajsti dan se tudi detelja ni več majala, bila je že tako visoka, da se je zajec čisto lahko skril v njej.

Butalci so bili zelo veseli, ker so jih prepričali, da se je prejšnji dan detelja zato majala, ker se je zajec z vso svojo prtljago selil. Še danes so ponosni na svojo odločitev, ki so jo naredili zavoljo zajca.

DESET ZAPOVEDI O SLOVENŠČINI

„Nasa slovenscina je, prepricani bodimo, eden najlepših jezikov na svetu“.
Jezikoslovec o. Stanko Skrabec.

ZATO:

1. Veruj v moč in lepoto našega jezika!
2. Ne imenuj po nemarnem tujih besed!
3. Posvečaj narodne praznike, zahajaj predvsem v tiste templje umetnosti in prosvete, kjer se goji naša umetnost, naša znanost in naš jezik!
4. Spoštuj jezik svojega očeta in svoje matere, da bo večno živel tvoj rod!
5. Ne ubijaj s tujkami in spakodrankami blaglasja in lepote svojega jezika.
6. Ne prešuštvuj s tujo navlako; ohrani svoj jezik čist in neomadeževan!
7. Ne kradi tujim jezikom besed in načina izražanja!
8. Ne pričaj po krivem zoper svoj jezik; laž je trditev, da je naš jezik trd in reven z izrazi!
9. Ne želi si mlačne in nezavedne žene, da ti ne bo vzgajala otrok v tujem jeziku in duhu!
10. Ne želi svojega bližnjega jezikovnega in duševnega blaga; naš jezik je lep in bogat, napredujemo z znanostjo, bogatimo z umetnostjo, a česar še nimamo, si moramo ustvariti sami!

„Duhovno življenje“,
Argentina.

ČE STE SE PRESELILI,

sporočite na naslov MISLI spremembo takole:

Moj stari naslov.....

Moj novi naslov.....

Moje ime (krstno in družinsko).....

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO!

Predstavljal si je živo, kako bi to zadelo očeta in mater. In na njej bi ostalo, da je bila Škvarčeva nevesta.

In neki notranji glas ji je dejal:

„Prav ti bodi! Premislila bi bila, pa si se hotela norčevati!“

Zato se je Škvarče ogibala, kakor bi bil gobav in garjev; če je le mogla, je ubežala iz hiše. Škvarča se je zadovoljno hihital:

„Sram jo je, sramežljivka jel!“

In tudi družici je razlagal, kako je srečen in kako je lepo, če je nevesta nedolžna in sramežljiva.

Jože je stal vrh hriba in potem ves žalosten in potrtn stopal še sam za tem sprevodom, žalosten in potrtn, kakor bi šel za pogrebom.

Uro prej pa je šel po isti poti mrtvaški sprevod stare Gravnarke. Ravno s pokopališča so prišli pogrebci, ki so prijuckali k cerkvi.

„Dobro znamenje!“ je dejal godec.

Zalko je prevzel neznan strah in trepet, da ne bi uzrla Filipa. Čuden, nepopisen srain jo je prevzel, da bi jo utegnil videti v družbi tako smešnih svatov. Izza vogla je zaslišala smeh Bregarjevega Jake in bilo ji je, kakor da ji nekdo trga srce.

Tik pred cerkvenim pragom se je ozrla in videla Filipa, stopivšega iz župnišča. Kri je udarila obema v glavo. Za hip sta se srečala pogleda, kakor bi hotela izmeriti večnost. Nato je fant povesil oči in se umaknil nazaj v župnišče, da bi zakril zadrego. Zalka je v tistem hipu izvedela vse.

„Da bi se rešila!“ je pomislila, ko je stopila čez prag.

„Le poželi: vse se izpolni, kar želiš od oltarja!“ ji je šepnil drug na ušesa.

Za vrati je čez nekaj casa vstopil tudi Jože in se stnil k spovednici ob strani.

V Zalki je divjal strašen boj. V hipu, ko je morala kokekniti k Škvarči, jo je prijemala omotica čuden strah jo je prešinil, da utegne kaj preslišati in zamuditi.

Toda ko je klečala ob njem, jo je navdal znova neznosen stud, da je našla svoje ravnotežje. Umirla se je in čakala samozavestno in uporno, kaj pride. Obšlo jo je razpoloženje kakor oni dan, ko jo je snubil.

Vprašanje, ki jo je zadnje dni tako morilo in mučilo, se ji je naenkrat zdelo lahko in enostavno. Ozrla se je v stran in na pragu zakristije je

spet uzrla Filipa, ki je nepremično in vprašujoče strmela vanjo.

Groza jo je pretresla, ko je v svoj globokosti videla, da ji gre za življenje.

„Dal!“ je dejal Škvarča razločno in hitro, ko ga je župnik vprašal, če hoče Zalko za ženo.

In nato je vprašal nevesto.

Zalka ni razumela, kaj ji pravi župnik. Ko je nehal, je nastala v cerkvi za hip strašna tišina.

Župnik je postal nervozen in pozorno pogledal nevesto.

Takrat je ta smrtni molk prerezal odločen odgovor Jožeta pri spovednici.

„Ne!“

V cerkvi je nastal nemir.

„Tiho!“ je vzrotil župnik.

Zalka je uprla svoj pogled še v zakristijo in njen pogled se je spet srečal s Filipovim.

Župnik je še enkrat povzel svoj glas in žacel:

„In nato te vprašam še enkrat, krščanska nevesta —“

„Ne maram gal!“ mu je segla Zalka v besedo. V tistem hipu ji je bilo, kakor da je odvalila od srca strašno breme, ki ga je nosila v duši. Hotela se je dvigniti, pa ji je oltar zaplesal pred očmi. S krčevitim ihtenjem se je zgrudila na oltarne stopnice.

„Moj Bog, ne šteje mi tega v greh!“

Ko se je zavedla, sta stala pri njej župnikova sestra in župnik.

„Gospod župnik,“ je zaprosila, „varujte me vi!“

„Lepo reč, skisano nevesto!“

Toda njegov obraz je bil mil in prijazen.

Še preden je mogla kaj reči sta vstopila v sobo Jože in Filip.

XXIII.

Povesti je konec. Vendar so še taki, ki trde, da še ni pravega zaključka. Ti imajo tudi prav in bolj prav, kakor si sami mislijo. Zdaj je šele prilika, da se povest na novo začne. Pa kaj in kako bi pisal o bodočnosti! Mogoče je le ugibati.

Kaj Filip, kaj Zalka?

„O, saj res, ali se bosta vzela?“

Če bo Filip vsaj toliko korajžen kakor Zalka, bo poroka.

STANDARD PAKETI

slovenske tvrdke: **Dr. J. KOCE,**
G.P.O. Box 670, PERTH W. A.

Božic je pred vrati! Standard paketi tvrdke Dr. J. Koce so najlepše, najboljše in najhitreje Božicno darilo, ki ga morete poslati Vasim dragim doma. Moja tvrdka Vam daje garantirano najboljšo blago po zmernih cenah.

K vsakemu Standard paketu lahko dodaste 3 pare najboljših Nylon nogavic Dupont po ceni 11/6 za 1 par.

St. 21 2 kg kave Santos extra prima 2 kg sladkorja v kockah 1/4 kg čaja Ceylon 1/4 kg popra v zrnju 4 1/2 kg £3-3-6 St. 22 1 kg kave Minas Ia 3 kg sladkorja kristal 1/4 kg čaja Ceylon 200 gr mila Palmolive 4.45 gk £2-0-0 St. 23 3 kg kave Santos extra prima 3 kg sladkorja v kockah 3 kg riza Zlato Zrno 9 kg £4-12-0 St. 24 1 kg kave Santos extra prima 6 kg sladkorja kristal 2 kg riza Zlato Zrno 9 kg £2-16-0 St. 25 2 kg kave Santos extra prima 2 kg riza Carolina Ardizzone 4 kg sladkorja kristal 1/2 kg rozin 1/4 kg popra v zrnju 1/4 kg čaja Ceylon 9 kg £4-2-0 St. 26 3 kg kave Minas Ia 10 kg sladkorja kristal 1/4 kg popra v zrnju 1/4 kg čaja Ceylon 13 1/2 kg £5-5-0 St. 27 1 kg kave Minas Ia 10 kg sladkorja kristal 2 kg riza Zlato Zrno 1/4 kg popra v zrnju 1/4 kg čaja Ceylon 13 1/2 kg £4-0-0 St. 28 2 kg kave Santos extra prima 8 kg sladkorja kristal 7 kg riza Carolina Ardizzone 1 kg rozin 18 kg £5-7-0 St. 29 3 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti 2 kg olja olivnega 1/2 kg rozin 1/4 kg popra v zrnju 18 kg £7-7-0 St. 30 1 kg kave Santos extra prima 8 kg sladkorja kristal 2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti 5 kg riza Zlato Zrno 1 kg olja olivnega 1/2 kg cokolade 150 gr popra v zrnju 200 gr čaja Ceylon 18.10 kg £5-18-0 St. 31 1 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 5 kg riza Zlato Zrno 5 kg bele moke 00 1 kg olje olivno 2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti 1/2 kg rozin 100 gr popra v zrnju 100 gr čaja Ceylon 100 gr cimeta v prahu 2 kom vanilije 25.10 kg £6-0-0 St. 32 2 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 5 kg riza Zlato Zrno 5 kg bele moke 00 2 1/4 kg (5 lbs) svinjske masti 1 kg rozin 1/2 kg cokolade avicarske 1/2 kg čaja Ceylon 1/2 kg popra v zrnju 1/2 kg mila Palmolive 1/2 kg kakao holandski 25 kg £8-0-0 St. 33 3 kg kave Santos extra prima 5 kg sladkorja kristal 5 kg riza Carolina Ardizzone 10 kg bele moke 00	1 kg rozin 1/2 kg cokolade avicarske 200 gr popra v zrnju 200 gr čaja Ceylon 100 gr cimeta 200 gr Palmolive 25.20 kg £7-2-0 St. 34 1 kg kave Minas Ia 5 kg sladkorja kristal 10 kg bele moke 00 1 kg rozin 10 kg riza Carolina Ardizzone 5 kg spagetti Ia 1 kg olja olivnega 1 kg mila za pranje 1/2 kg mila Palmolive 1/4 kg popra v zrnju 1/4 kg čaja Ceylon 35 kg £7-5-0 St. 35 2 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 5 kg bele moke 00 1 kg rozin 5 kg riza Zlato Zrno 5 kg spagetti Ia 1 kg sira Parmezan, starega 2 kg olje olivno 100 gr popra v zrnju 100 gr cimeta v prahu 100 gr čaja Ceylon 200 gr mila Palmolive 83 1/2 kg £10-0-0 St. 36 2 kg kave Santos extra prima 7 kg sladkorja kristal 10 kg bele moke 00 8 kg riza Carolina Ardizzone 5 kg spagetti Ia 1 kg rozin 1/2 kg čaja Ceylon 1/2 kg cokolade 1/2 kg kakao holandski 1/4 kg popra v zrnju 100 gr cimeta v prahu 200 gr mila Palmolive 5 kom vanilije 35.10 kg £8-15-0 St. 37 2 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 10 kg bele moke 00 10 kg spagetti Ia 5 kg riza Zlato Zrno 1 kg rozin 1 kg mila za pranje 500 gr cokolade avicarske 200 gr čaja Ceylon 200 gr mila Palmolive 190 gr popra v zrnju 45 kg £10-7-0 St. 38 3 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 15 kg bele moke 00 5 kg spagetti Ia 5 kg riza Zlato Zrno 2 kg psenicnega zdroba 3 kg olje olivno 1 kg rozin 1/2 kg mila Palmolive 1/4 kg čaja Ceylon 1/4 kg popra v zrnju 45 kg £11-0-0 St. 39 45 kg bele moke 00 10 kg sladkorja kristal 17 kg svinjske masti 3 kg kave Santos extra prima 5 kg riza Zlato Zrno 5 kg spagetti Ia 1 kg rozin 1/2 kg cokolade avicarske 200 gr čaja Ceylon 200 gr popra v zrnju 100 gr cimeta v prahu 87 kg £14-15-0 St. 40 5 kg polenovke (orig. norveški Sstockfish) 10 kg sladkorja kristal 10 kg bele moke 00 5 kg riza Zlato Zrno 5 kg spagetti Ia 2 kg kave Santos extra prima 2 kg holandskega sira (cel hlebec) 1 kg rozin 2 kg mila za pranje 1/2 kg mila Palmolive 1/4 kg čaja Ceylon 1/4 kg popra v zrnju 43 kg £11-10-0	St. 41 Paket specerijskega koloni-jalnega blaga 3 kg kave Santos extra prima 1 kg cokolade avicarske 1 kg kakao holandski 1/2 kg čaja Ceylon 1/4 kg popra v zrnju 1/4 kg cimeta 1/4 kg nageljnovih zbic (klinckov) 100 gr oreščkov, celih 10 kom vanilije 2 kg rozin 1 kg ruhih fig 1 kg dateljinov 12 oz orig. limonovega praška 1 kg sira Parmezan, starega 11.75 kg £9-10-0 St. 42 45 kg bele moke 00 2 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 10 kg riza Zlato Zrno 2 kg holand. sira (cel hlebec) 2 kg mila za pranje 1 kg rozin 1/2 kg cokolade avicarske 1/2 kg kakao holandski 1/2 kg čaja Ceylon 1/4 kg popra v zrnju 200 gr mila Palmolive 73.95 kg £12-10-0 St. 43 45 kg bele moke 00 17 kg svinjske masti 62 kg £9-0-0 St. 44 90 kg (2 vreči) bele moke 00 £8-4-0 St. 45 17 kg svinjske masti £5-0-0 St. 46 45 kg (1 vreča) bele moke 00 £4-2-0 St. 47 3 pare Nylon Dupont Ia, 60/15 Den £1-15-0 z vključeno postnino. St. 48 4 1/2 kg svezih pomoranc Ia £1-16-0 St. 49 9 kg svezih pomoranc Ia 1 kg Ananas v konzervi (kot sveže) 10 kg £4-2-0 St. 50 Paket z okrepčevalno hrano za dojenčke, otroke, stare in bolehnne ljudi. 1/2 kg Ovomaltine 1/2 kg "MILO" Nestle 1/2 kg Fosfatne moke "Falleres" 1/2 kg mlečne moke Nestle 14 oz kond. polnomastnega mleka 100 gr mesnega ekstrakta "Cirio" 2 1/2 kg £2-14-0 St. 51 Londonski Tekstilni paket A. 3 m originalnega angleškega volne-nega blaga za mosko obleko s kom-pletno podlogo £12-0-0 St. 52 Londonski Tekstilni paket B. 3 m originalnega angleškega volne-nega stofa za žensko obleko, 6 m poplina, 6 m flanele in 1 par Nylon Dupont nogavic Ia ... £14-0-0 St. 53 Steyr-Pueh kolo ("Tourenad") kom-pletno, to je z vzorcem, torbico z orodjem, sesalko (pumpo), dinamo-svetilko, "ocesom" prilaznikom in ključavnico £19-0-0 St. 54 a) 3 kg kave Mocca £3-19-0 b) 3 kg kave Santos fancy £3-10-0 c) 3 kg kave Santos prima £3-4-0 d) 3 kg kave Santos, navadne £2-18-0 e) 3 kg kave Minas £2-14-0 St. 55 3 kg kave Mocca 1/2 kg čaja Ceylon 1/4 kg crnega popra v zrnju 3 3/4 kg £4-16-0	St. 56 3 kg kave Santos extra prima 3 pari Nylon Dupont nogavic Ia 3.10 kg £5-0-0 St. 57 3 kg kave Minas prima 10 kg sladkorja kristal 13 kg £4-8-0 St. 58 3 kg kave Santos extra prima 5 kg riza Carolina Ardizzone 5 kg spagetti "Napolitano" 5 kg sladkorja kristal 18 kg £6-8-0 St. 59 3 kg kave Santos Fancy 5 kg riza Carolina Ardizzone 1/2 kg čaja Ceylon 1/4 kg popra v zrnju 8 3/4 kg £5-10-0 St. 60 3 kg kave Santos extra prima 3 kg riza Carolina Ardizzone 3 kg spagetti Fedelini 3 kg bele moke (00) najboljšie 3 kg sladkorja kristal 3 svinjske masti 18 kg £6-0-0 St. 61 3 kg kave Santos extra prima 1 kg cokolade, avicarske 5 kg sladkorja v kockah 9 kg £5-0-0 St. 62 100 lbs (v dvojni vreči) bele moke (00) najboljšie 3 kg kave Santos extra prima 5 kg riza Carolina Ardizzone 10 kg sladkorja kristal 63 kg £9-10-0 St. 63 10 kg bele moke (00) najboljšie 10 kg sladkorja kristal 10 kg spagetti "Napolitano" 10 lbs svinjske masti 5 kg riza Carolina Ardizzone 2 kg kave Santos extra prima 1 kg mila za pranje 1 kg toalet. mila Palmolive 44 kg £10-10-0 St. 64 5 kg polenovke (orig. norveške) 2 kg olivnega olja 3 kg kave Santos extra prima 2 kg sladkorja v kockah 1/2 kg popra v zrnju 1/2 kg cimeta 1/2 kg čaja Ceylon 1 kg cokolade, avicarske 1 kg mleka v prahu 2 kg mila za pranje 2 kg riza Zlato Zrno 5 kg kom vanilije 19 kg £11-10-0 St. 65 3 kg kave Minas prima 5 kg riza Carolina Ardizzone 5 kg sladkorja kristal 5 kg sladkorja v kockah 2 kg mila za pranje 3 kg spagetti Fedelini 1 kg cokolade avicarske 1/2 kg popra v prahu 1/2 kg čaja Ceylon 24.75 kg £3-8-0 St. 66 3 kg kave Santos extra prima 10 kg sladkorja kristal 10 kg riza Zlato Zrno 1 kg rozin 1/2 kg popra v zrnju 1 kg mlečne cokolade avicarske 2 kg olivnega olja 10 kom vanilije 27.50 kg £10-10-0
---	---	--	--

Po najnovejših predpisih mora vsak prejemnik paketa plačati takojmno-vano "Koletarno takso", ki znaša 220 dinarjev, kar bo doma tudi za najmanjši paket vsak rad plačal. Z ozirom na tako majhno takso, smo misljenja, da ni treba se posebej posiljati denar za nje plačilo. Če pa kdo le zeli, smo mu tudi v tem pogledu pripravljeni ustreči.

ZASTOPNIK FIRME ZA N.S.W.:
**MR. R. OLIP, 44 Victoria St., Potts Pt.,
SYDNEY, N.S.W.**